

„Istennek énekes cselédje”

Bárhová is megyek, egy Biblia és egy Petőfi-kötet mindig van nálam, mondja Fazekas István költő, drámaíró, jogász és teológus.

☞ 6-7. oldal

A 232 éve született Kölcsey Ferenc

A Himnusz nem Sződemeteren született ugyan, de itt nyer igazán értelmet – mondta a település református lelkésze.

☞ 10. oldal

Tanítottassuk-e a gyerekeinket?

Sok gyereknek már a születésekor próbálják megtervezni az életét, és elképzelik, hogyan viszi tovább valamelyik szülő hivatását.

☞ 13. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2022. SZEPTEMBER • 33. évf. 17-18. szám • Ára 5 lej

Istenbizonyíték a javából

Több mint háromszáz résztvevője volt az augusztus első hetében megrendezett SZIKE-tábornak. Ezáltal a Szatmári Református Egyházmegeje újkori történetének legnagyobb, legnépesebb ifjúsági eseménye lett, amely táborból fesztivállá nőtte ki magát, a lehető legjobb értelemben.

El lehet felejteni azokat a lesajnáló szlogeneket, hogy ezeket a mai fiatalokat nem érdekli a hit, érzéketlenek Isten érintésére, lehetetlen megszólítani őket... Nincs lehetetlen annak, aki hisz. Hittel teli csapat szervezte meg ezt a tábor: lelkészek, teológusok, önkéntesek.

„Én egy örült vagyok!” – kezdte nyitóbeszédét a tábor felelőse, Rácz Ervin. És eb-

ben az „örültségben” a szolgatársak is részt vállaltak. Mert nem normális az, aki közel háromszáz ifjúért felelős egy héten keresztül. Az, hogy ez a tábor viszonylag problémák nélkül, ráadásul lelki többlettel ért véget, nem más, mint istenbizonyíték. Mert Ő volt a tábor főszervezője.

2016-ban indult el egy sorozat a táborok történetében, s idén ért véget. A Facebookon használt „emojik”, azaz az alapérzelmelek határozták meg a táborok témáját, természetesen igei alapokon. Volt szó megdöbbenő hűségéről, imádatról, haragról, szomorúságról, örömről, és idén megérkeztek az ölelésbe.

(Folytatás a 8. oldalon)

Hit és tudomány

Harmincöt évvel ezelőtt mutatták be Russell Mulcahy fantáziafilmjét, a Hegylakót, melyben a halhatatlanok egymás elleni küzdelmei során újra és újra felcsendült a bűvös kijelentés: „csak egy maradhat”.

Ilyennek látom azoknak a csatározását is, akik a hitet és a tudományt külön térképre helyezik, és egy-egy mérkőzés erejéig megütöztetik az érveiket. A harcot életre-halálra vívják. Ha az egyik győzedelmeskedik, akkor a másikkal szükségképpen pusztulnia kell.

A küzdelem egyik legnagyobb hajtómotorja az emberi dölyfösség. Mindkét oldal képviselőit az önhietség teszi hajthatatlanná. Ha az ellenfelek ettől a bűntől meg tudnának szabadulni, akkor ráébrednének, hogy a hit ellentéte nem a tudomány, hanem a hitetlenség, és hogy a tudomány ellentéte nem a hit, hanem a tudatlanság.

A hit és tudomány kapcsolatának olyan bőséges irodalma van, hogy egy idő után már csak egymást idézni tudják mindazok, akik megkísérlik bemutatni a témát. Mégis valamilyen belső késztetést érzek arra, hogy írjak a hit és tudomány összefüggéseiről. Ennek hátterében az állhat, hogy nem emlékszem olyan időre, amikor ne lett volna hitem, ugyanakkor kíváncsi érdeklődéssel követem a tudomány úttörését, legyen szó biológiáról, fizikáról, űrkutatásról vagy bármely technológiai előrelépésről. (Folytatás a 2. oldalon)

www.facebook.com/harangszo

Hit és tudomány

(Folytatás a 1. oldalról)

Aki a tudomány mellett teszi le a voksát, az nem tud elvonatkoztatni az objektivitástól, amikor a hitet kutatja. Ugyanez igaz fordítva is, hiszen a túlbuzgó vallásosság gyakran nem hajlandó elfogadni azokat a törvényszerűségeket, amelyek minden józan eszű embernek nyilvánvalóak.

Úgy kellene tekintenünk a tudományokban való előrelépésre, mint Isten ajándékára. Tőle kaptunk értelmet és lehetőséget a fejlődésre. A megfelelő időben Isten megadja nekünk a szükséges tudást is, épp úgy, mint Izráel népének esetében, amikor a kultusz kialakításában segítette őket: „betöltötte őket a bölcsesség lelkével, hogy el tudjanak végezni mindenféle faragó-, kötő- és hímzőmunkát kék, bíborpiros, karmazsinszínű fonalból és lenfonalból és minden takácsmunkát, és el is készítsék ezeket a munkákat, és mesterműveket gondoljanak ki” (2Móz 35,35).

Nemrég egy parkban sétálva alkalmam volt meghallgatni egy tizenéves fiatal elbűvölő hegedűjátékát. A végén a műsorvezető megkérdezte a fiatalembert, hogy sikerének a kulcsa a talentumokban vagy a munkában rejlik. A fiú így válaszolt: „A képességem Istentől van, a többiért pedig megdolgoztam.” Isten szikrát gyújt, mi pedig tüzet csiholunk belőle. Így megy ez.

Le kellene szállni mindenkinek a magas lóról. A tudomány határai folyamatosan tárgulnak, de korántsem olyan mértékben, hogy választ adjanak például arra a kérdésre, hogy miként lett a semmiből valami. Márpedig mi létezők, s az objektív szempontok szerint mindennek kell legyen egy kezdete. Ebben az esetben a hitnek van helyzeti előnye, mert bármilyen választ kap, mindig tud egy újabb kérdéssel mélyebbre ásni.

Például a Föld ősrobbanásból való eredeténél a hit rákérdez, hogy mi robbant be. Mitől robbant be? Honnan van, ami berobbant? Hogyan lett egy robbanás végkifejlete a teljes élővilág? A másik esetben viszont, ha az autónk elromlik, akkor azt várjuk az autószerelőtől, hogy javítsa meg, nem pedig azt, hogy imádkozzon érte. Egy életmentő műtét esetén dicséretes, ha a sebész imádkozik, de abban a helyzetben a szakértelmére van szükség.

A hit és tudomány egymással való szembehelyezésének nincs semmiféle haszna egyik oldalon sem, viszont sok a káros hatása. A vallásos ember vakbuzgóvá válhat, a tudós ember pedig vallást csinálhat a tudományból.

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN BÉLA

Az Úrra figyelve élni

„Mert az Istennek igazsága jelentetik ki az evangéliumban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él” (Róm 1,17).

Az a mód, ahogy Luther Márton a Bibliához viszonyult, segítette őt abban, hogy felfedezze az ige valódi küldetését.

MEGPECSÉTELVE

Luther életét már ifjúkorától megpecsételte az Isten igéje. Fiatal korától ismerte a Bibliát, legalábbis nagy részét tudta kívülről. Persze a latin fordítást, a Vulgatát.

A szerzetesek buzgón tanulmányozták a Vulgatát. Ez volt a renchez tartozók feladata. Buzgón olvasták, áhítattal hallgatták, és serényen tanulmányozták a Bibliát.

ISTEN IGASZÁGOSSÁGA

„Mert az Istennek igazsága jelentetik ki az evangéliumban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember hitből él” (Róm 1,17).

Luther mind ez ideig aggódva és nagy félelemmel pillantott az Isten igazságosságára. Ám most rájött, hogy Isten igazságossága nem azt jelenti, hogy Isten egy boszszúálló Isten, még csak azt sem jelenti, hogy kénye-kedve szerint osztogatja az elismerést vagy a büntetést. Isten igazságossága egy megmentő igazságosság, mellyel Jézus által nekünk tulajdonítja mindazt, amit Jézus tett a megigazulásunkért. A megigazult emberről van tehát szó, aki naponta tapasztalja, hogy Isten kegyelmes hozzá.

Megmagyarázhatatlan öröm töltötte el Luther szívét, amikor erre rájött: „Úgy éreztem, mintha egészen újjászülettem volna és egy nyitott kapun beléptem magába a paradicsomba. Egyetlen szempillantás alatt az egész

Biblia másképpen kezdett visszhangozni bennem, és mindent másképpen láttam. Most kezdtem már értékelni Isten igazságosságát úgy, mint az Ő szeretetét, mely sokkal nagyobb, mint az a harag, melyet előbb gondoltam róla.”

MEGÉRINTVE

Luther mindvégig fontosnak tartotta, hogy az emberek személyesen értékeljék Isten szavát. Isten szava a szívünk mélyéig kell hogy hatoljon, meg kell hogy érintsen bennünket. Hogy ez megtörténjen, csodára van szükségünk. A Biblia igéje Isten Szentlelke által érintheti meg, ragadhatja meg a szívünket. A mi gondolatainkat, a mi véleményünket, a mi elképzelésünket Krisztus keresztye alatt le kell tennünk. Nem az a feladatunk, hogy mi mint a Biblia olvasói megváltoztassuk a Bibliát, hanem a Biblia kell hogy megváltoztasson bennünket.

IGAZÁN MEGÉRTENI

Luther naponta új kincset fedezett fel a Bibliában. Egyre inkább rájött arra, hogy ő nem más, mint koldus és tanulatlan tanítvány. Két nappal a halála előtt, 1546. február 16-án ezt írta: „Vergiliust, aki a maga költeményeiben a pásztorokról és parasztokról írt, csak az tudja megérteni, aki öt évig pásztorként és parasztként él. Cicerót sem érti meg az, aki nem lesz ötven évig politikus. A Szent Írást sem érti meg az, aki nem engedi, hogy száz évig irányítsák őt a próféták a gyülekezetben.” Ez nem jelent mást, mint azt, hogy szívünkkel, bensőnkkel kell megérteni az igét. Bensőséges kapcsolatunk kell legyen Istennel, aki igéje által tanít és kormányoz bennünket.

CSOMAY ÁRPÁD

Hinni taníts, Uram!

„(...) Hálát adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek előtt, és a kisdedeknek megjelentetted (...)” (Lk 10,21–24).

Azt tanítja Pál a 2 Thess 3,2-ben: „Mert nem mindenkié a hit!” Megállapítása ma is helytálló.

E fejezet elején a 70 tanítvány kiküldéséről van szó, akik dolguk végeztével visszajönnek boldog bizonyossággal: „Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!” (17b) Jézus azonban – bár nem hűti le a lelkesedésüket – figyelmezteti őket a lehetséges elbizakodottságokra, mely ősbűn.

Ez a gőg eredményezte tulajdonképpen Lucifer bukását és kiűzetését a mennyből. Vigyáznunk kell tehát, hogy elkerüljük ezt a veszélyt. Ezért mondja a kiküldött és visszatért tanítványoknak: „Mindent nekem adott az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya, hanem csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelteni” (22). Mindazonáltal „azon ne örüljétek, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben” (20).

És mi?

Az „azon órában” számunkra ez az óra. Hiszen gondoljunk csak bele: mi is küldve lettünk az elmúlt vasárnap, vagy korábban, ahogy Jézus mondja „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket... Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28,19–20). És közülünk van, aki visszajött, itt van a gyülekezetben. Vajon mi miről tudunk beszámolni? Eredményes, vagy eredménytelen volt a munkánk? Egyáltalán, mint kiküldöttek, mint tanítványok hogyan, milyen eredménnyel forgolódtunk a világban?

A zsidó nép kiválasztottsága ellenére sem ismeri fel Jézusban a Messiást. Főként a vezetői nem, mi több, szembefordulnak vele.

Látva, hogy csak egyszerűbb lelkek körében szaporodik a tábora, Jézus mégsem panaszkodik, mi több, hálát ad értük az Atyának. Hálát ad azokért az egyszerű nincstelenekért, akik még azt a keveset is, amivel rendelkeztek, hátrahagyják, hogy Jézus kiküldötteivé, követőivé legyenek. Olyanok lettek, mint Mesterük: vagyontalanok, hontalanok. Jézus nem kötötte magát egy helyhez, hiszen az Ő országa nem e világból való volt.

Mennyivel másabbak vagyunk mi: földünk van, telkünk, házuk, anyagi javaink, melyeket gyarapítanunk kell. Több kell! Még több kell! Nem elégszünk meg a kevéssel.

A világhálón olvastam korábban, hogy már a Holdon is lehet telket vásárolni, igaz, jelképes összegért. De hát miért ne legyen ott is telkem? – gondolják egyesek. Sosem lehet tudni, mikor veszem majd hasznát, hát ha nem én, majd az utódaim!

Jézus küldöttei-tanítványai csak az oda-fenn valókkal törődnek, azzal, hogy nevük fel van írva a mennyben. Ezeket Jézus elrejtette a bölcsék és az értelmesek előtt (21).

A hetven tanítvány nem tartozott e kategóriába. Nem voltak értelmiségi, tanult emberek, Jézus mégis rájuk bízta a menny kincseinek titkát, az evangéliumot. A világ értelmesei, bölcsői önteltek voltak, és nem látták meg Isten szeretett Fiának igazi érté-

két. Ezért ilyen „kisdedeken” keresztül tud Isten leghatásosabban munkálkodni! Jézus azért örvendezett és adott hálát az Atyának a hetven tanítvány kezdeti sikeréért, amely előre jelezte a Sátán végleges bukását. Örvendett a hitüknek.

EGYSZERŰ

Azt mondja Jézus a Jn 14,1-ben: „higyjétek Istenben, és higjétek én bennem”. De mi is az igaz hit? A Heiderbergi Kátéban találjuk meg a summás választ: Az igaz hit biztos ismeret és szívbéli bizodalom (21. kérdés).

Megismerni az Atyában a Fiút, a Fiúban pedig az Atyát. De hogyan?

Nagyon is ismerős számunkra a 458. ének: Ki kétkedőn boncolja őt, / Annak választ nem ad, / De a hívó előtt az Úr / Megfejtí önmagát.

A kínai öregasszony, akihez kérdéseket intéztek a gyülekezeti felvételekor így vála-

szolt: „Én egy tudatlan öreg asszony vagyok, olvasni sem tudok. Hogyan tudnék felelni? Tudom, hogy Krisztus lakik a szívemben, és Hozzá hűségesnek lenni minden kívánságom. Elég ez?” Egyhangúlag felvették. Azt mondja Jézus a Jn 3,36-ban: „Aki hisz a Fiúban, örök élete van.”

Senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya. A testté lételben olyan titok van, amit senki más, csak az Atya mérhet föl. Ez a misztérium!

OKOSKODÁS NÉLKÜL

Jézus méltányolja a tanítványok nem mindennapi örömét. Boldognak mondja őket. Felidéződnek bennünk a hegyi beszédben leírt boldogmondások a Mt 5-ből, ezekből most csak az ötödiket emelném ki: „Boldogok a szelídek, mert ők örökségül bírják a földet.” Jézus szerint ezek a bölcselkedés (bölcsködés), okoskodás nélküli „kisdedek”. Számukra már az is boldogság volt, hogy míg az ószövetségi próféták és királyok látni kívánták a Messiás napját, és mégsem adatott meg nekik e látás, az övék volt az a kiváltságos helyzet, hogy lássák a csodákat, és hallják Izrael reménységének tanítását.

Pál azt írja a Fil 1,21-ben: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.” Micsoda látás, kilátás! Felkapaszkodni a hit kilátótornyába, magaslatára, melyről nézve elénk tárul az élet horizontja, értelme. Érdemes kipróbálni! Egyszerű emberek ezek a „kisdedek”, tanítványok, s mégis milyen irigyelt helyzetbe kerültek.

A falu végén egy kis házban lakott egy özvegyasszony, aki hívő, keresztyén volt. Mivel minden alkalommal és szívesen tett bizonyosságot Megváltójáról, a szomszédok a „nagyhitű Mária” melléknevet adták neki. Egyik ott nyaraló vendég hallott róla és meglátogatta. A kertben talált egy dolgozó anyókat. Odament hozzá és megkérdezte: „Mondták, hogy van itt egy asszony, akit »nagyhitű Máriának« neveznek. Talán ön az?” „Hogy nagy-e a hitem, azt nem tudom – felelte sugárzó arccal a megkérdezett –, de hogy nagy Megváltóm van, azt biztosan tudom.”

Vajon mi hiszünk-e Benne?

Úgy olvastuk az igében: „azon órában”. Számunkra, az itteni gyülekezet számára ezt az órát jelenti, kikhez szól a Megváltó: „Jőjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelteketek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek” (Mt 11,28–29).

A tudomány és a hit, avagy

Az iskolákban a tudás átadása mellett a közösségbe való beilleszkedés is jelentős szerepet kap. A gyerekek itt teszik meg – a családon kívüli felnőttekkel való együttműködés révén – a társadalomba való beilleszkedés első lépéseit.

Változóban van az oktatáshoz való hozzáállás. Vannak, akik úgy tartják, hogy túl sok a szabály, a tanórák helyett pedig személyre szabott feladatok kellene. Az utóbbi időben pedig két újfajta oktatási elmélet és módszer is napvilágot látott, s ezek egyre nagyobb népszerűségnek örvendenek.

Maria Montessori (1870–1952) nézete szerint az oktatás leghatékonyabb módja az ösztönös (spontán) ismeretszerzés útja, hiszen az érdeklődés és a saját tapasztalatból nyert ismeret mindig maradandóbb tudást eredményez, mint a tankönyvi ismeretek elsajátítása.

Az oktató feladata az önképzés segítése a megfelelő környezet kialakításával és a választok megtalálásában nyújtott segédkezéssel.

A másik ismert nevelési irányzat a **Rudolf Steiner** (1861–1925) osztrák polihisztor elméletein alapuló **Waldorf-pedagógia**. Az első iskolát 1919. szeptember 7-én hívták életre a németországi Stuttgartban, a Waldorf Astoria cigarettagyárban dolgozó munkások gyermekei számára.

Steiner a gyermekek szellemi szabadsága mellett érzelmi biztonságukra is hangsúlyt fektetett. Meglátása szerint a fiatalok testi-lelki-szellemi fejlődése „a szív, a kéz és a fej” egyidejű formálása rugalmas és személyre szabott tananyaggal és tanidővel a leghatékonyabb.

Mindkét alternatív oktatási rendszernek gyengéje az, hogy személyes jellege miatt nem válhat a tömegoktatás részévé, az egyéni nevelők alkalmazását pedig csak jó anyagi helyzetben levő családok engedhetik meg maguknak, és a közösség hiánya sem elhanyagolható, ami a társadalomba való integrálódást nehezítheti.

GŐZERŐVEL ZAJLIK

A REFI FELÚJÍTÁSA

Kopácsolás, fúrás-faragás hangjai szűrődnek ki a Szatmárnémeti Református Gimnázium falai közül – lassan körvonalazódní látszik a 2020-ban elindult teljes körű felújítási munkálatok vége, szinte alapjaitól rehabilitálják a patinás épületet.

A 24 hónapon át tartó felújítás és épülethabilitalás nyomán kívül-belül teljesen meg-

újul a 19. századi műemlék épület homlokzata, kicserélik a járóburokat, megújulnak az osztálytermek, korszerűsítik a víz- és az elektromos hálózatot, sőt időközben egy új szárnyal bővült a már így is óriási épület – egy úgynevezett vizesblokkal toldották meg az épületegyüttest. A hátsó épületet pedig tavaly újították fel, a jövőben ez a laboroknak (kémia-, fizika-, biológia- és nyelvlaborok) ad majd otthont.

Póti Eduárd, az iskola igazgatója elmondta: bár nagyon jól haladnak a munkálatok, s igyekeznek minél hamarabb elvégezni a még megmaradt felújítási feladatokat, várhatóan csúsznak picit a kitűzött befejezéssel – a projekt keretében hivatalosan december

megtartása; erre az iskola vezetősége nagy gondot fordít. Így a jövőben újra megnyitják a már jó ideje zárva tartott boltíves részeket, amelyeket szintén – a boltívek méretére szabott – nyílászárókkal látnak el.

– Mi maradt még?

– Amint befejeződnek a Kálvin térre néző épületrészen az utolsó simítások – ez ösztől teljes egészében vadonatúj állapotában várja a diákokat –, és elkészül a Ștefan cel Mare utcára néző szakasz is, az udvar és a sportterem rendbetétele a következő feladat – árulta el Póti Eduárd igazgató.

Hozzátette: a vakáció ideje alatt, nyáron is zajlott a munka az iskolában. Hangsúlyoz-

31-ig kellene lezáruljon a felújítás. Kiemelt: mindent megtesznek, hogy a munkafolyamatok hatékonyan folyjanak, ám fontos, hogy a munkálatokat össze kell hangolni a tanítással is. A felújítás végén ünnepélyes keretek között tervezik átadni a Szatmárnémeti Református Gimnázium megújult épületegyüttesét.

– Hol tartanak most?

– Megépült és teljes egészében kész a vizesblokk, ahova egy liftet is szereltek akadálymentesítés céljából, a Kálvin térre néző épületrész homlokzata teljesen megújult. A Ștefan cel Mare utcára néző rész megújulása szintén folyamatban van, a régi épületrész Kálvin téri része belül teljesen kész. Itt már az utolsó simításokat végzik, a nyílászárók behelyezése maradt még hátra. Elkezdődnek a Ștefan cel Mare utca felőli rész belső munkálatai is.

Fontos megjegyezni, hogy mivel az épület műemléknek számít, csak szigorú előírások szerint lehet elvégezni a felújítást, a rehabilitálás során fontos szempont a korhű elemek

ta: rengeteg a feladat, de igyekeznek mindenre megoldást találni.

A 19. századi épületen még soha nem végeztek ekkora volumenű felújítási munkálatokat. Az utóbbi tíz évben viszont már tetőt cseréltek, korszerűsítették a fűtési rendszert és a régi ablakokat is újakra cserélték. A mostani beruházás projektgazdája a Királyhágómelléki Református Egyházkerület, a finanszírozó pedig a Bethlen Gábor Alap.

FRISUJSAG.RO, JÁRAY ZSANETT

EGYETEMEK

A középkori egyetemek két részből álltak: a studiumból, ami szoros értelemben magát a felsőoktatási intézményt jelentette, és az universitasból, ami az egyetemet gazdaságilag és szervezetenként működtette. A céhek mintáját követve az egyetemeknek is autonómiájuk és kiváltságaik voltak. Az „egyetem” megnevezés a diákok származása mellett a megszerzett oklevél általános elismertségére is utalt.

a keresztyén szellemiség dekódolása

Kezdetben csak a licentiatusi cím létezett, majd bevezették az azt megelőző baccalaureatust és az azt követő doktori fokozatot. A képzés alapja az artes volt, ez a hét szabad művészetnek megfelelő ismeretek elsajátítására törekedett.

A „művészeteket” a grammatika, a retorika, a dialektika (a logikán alapuló érvelés tudománya), a csillagászat, az aritmetika (számтан), a mértan és a zene jelentette, s a diákok hat év alatt sajátították el ezeket az ismereteket. Ezután következhetek a jogi vagy orvosi (újabb 6 év), illetve teológiai (8 év) tanulmányok. A diákok évente kétszer vizgáltak: az adventi és a nagyböjti időszakban.

Az egyetemi oktatás óriási összegbe került, ennek jelentős részét a külföldre való utazás, a lakásbérlet, az élelem, a könyvek és az előadásokon való részvételi díj tette ki. A szegény diákok költségeit rendszerint mecénások (támogatók) vagy városi tanácsok támogatták, majd a 13. századtól segítségükre kollégiumokat hoztak létre saját jövedelemmel, épületekkel és könyvtárral.

A diákok egymást is támogatták, és nemzetközösségekbe (natio) szerveződtek. Ezeknek meghatározott szavazatuk volt például rektorválasztáskor.

Európa vezető egyetemei kezdetben a bolognai, a párizsi és az oxfordi egyetemek voltak. Párizs a teológiai kérdésekben mutatott irányadó utat, Oxfordban a természettudományok kaptak kiemelkedő szerepet. Az idő haladtával újabb és újabb egyetemek emelkedtek fel és követeltek maguknak helyet.

(KLANICZAY GÁBOR EURÓPA EZER ÉVE CÍMŰ KÖNYVE NYOMÁN)

A KERESZTYÉN SZELLEMISÉGET KÉPVISELNI KELL

Interjúrészlet Trócsányi László európai parlamenti képviselővel, a Károli Gáspár Református Egyetem rektorával

– Mi a különbség egy egyházi fenntartású egyetem és egy általános egyetem között?

– Igen, van különbség nyilvánvalóan, egy egyházi fenntartású egyetemnek van egy világnézeti elkötelezettsége, ami azt jelenti, hogy nekünk valami másról is kell beszélni. Amikor oktatunk, akkor egy értékrend mellett adjuk át a tudást a hallgatóknak.

– Csak a hitéleti tárgyak oktatására vonatkozik ez, vagy mindenféle más tárgy oktatására is?

– Vannak olyan tantárgyak, amelyeket át kell adni minden egyes hallgatónak, aki egy egyházi egyetemen hallgat. Az egyháznak

van egy társadalmi szerepvállalása, és be kell tudni mutatni, hogy az egyházak hol tudnak szolgálni, hol vannak jelen a társadalomban. Ez egy fontos dolog. Egy egyházi egyetem nem csak hívő emberek járnak.

Természetesen a Károli Gáspár Református Egyetemnek sok református hallgatója van, de van katolikus, evangélikus, zsidó és nagyon sok olyan is, akinek semmi köze az egyházhoz. Mi meg úgy tekintünk rájuk, mint egy lehetőségre, hogy el tudjuk mondani nekik azt, hogy mi az a keresztyénység, az egyháznak mi a szerepvállalása a társadalomban.

Természetesen arról is beszélni kell egy egyetemen, hogy a Biblia hogyan jelenik meg a művészetekben, az irodalomban. Ha szabad így mondanom, a hallgatók számára egy szélesebb spektrumban adunk át információkat.

Mondok konkrét példát. Én alkotmányjogot oktatok. Kálvin Jánosnak a munkássága óhatatlanul sérti, érinti az alkotmányjogot. Akkor nyilvánvalóan kiemelten fogunk erről beszélni, meg Genf városalkotmányát például Kálvin János írta, és ő volt az, aki azt mondta, hogy választásokat kell tartani, a vezetőket választani kell. Innen jön a presbiteriánus rendszer, ami azt jelenti, hogy az egyházi vezetőket választják.

De ha például az emberi jogokról beszélünk, akkor szintén oda tudjuk tenni azokat az értékeket, amelyek a keresztyén értékrendünkből fakadnak. És ezeket adjuk át. Senkit sem kötelezünk, hogy legyen hívő. Senkit sem akarunk kötelezni arra, hogy egy egyházi egyetemen a keresztyéniséget azonnal el tudja fogadni. De lehetőségként akarjuk fölkinálni, bemutatunk egy értékrendet, ami lehet vonzó, lehet kevésbé vonzó.

– Hogyan tudják a kutatók számára vonzóvá tenni a Károli Gáspár Református Egyetemet?

– Ez nagyon nehéz kérdés, mert egy tanárral szemben kétfajta elvárás van. Az első önmagában az, hogy ő nemcsak kutató, hanem a hallgatókkal is kell foglalkoznia, a tehetséggondozást alapvetőnek tartom, mert egy egyetemről kijövők esetében 70-80 százalék igazából csak diplomás, és van 20-30 százalék, akiről azt is tudom mondani, hogy értelmiségi.

Van, aki azért megy oda, hogy egy papírt kapjon, és van, aki meg azért megy egyetemre, mert valami pluszt akar kapni, és úgy gondolja, hogy a tanárokkal szemben neki plusz elvárásai vannak: érjen rá a tanár, beszélgesen vele, témát javasoljon neki, legyen igazából a konzulense.

A tanárral szemben az egyik elvárás, hogy fedezze fel azokat a hallgatókat, akik valami pluszt várnak tőle, ergo én minden tanártól azt várom el, hogy ismerje a hallgatókat, válassza ki azokat, akikkel neki pluszban kell foglalkoznia. Ez a tehetséggondozás, és ezt rendkívül fontosnak tartom a Károlin. Ezért óriási felelősség ma tanárnak lenni.

És a másik ága természetesen a kutatás: egy tanárnak az a feladata, hogy saját magát képezze, és legyen jelen a nemzetközi tudományos életben.

Most Bagdy Emőke jön szeptemberben, a pszichológiáról fog beszélni, a pszichológus felelősségéről. Több mint 100-150 ember jön el ezekre a programokra, tehát van rájuk igény. Olyan is van, aki vidékről utazik föl, hogy erre az előadásra eljöjjön és meghallgassa.

Az egyetemnek nyitva kell lennie. Az egyetem kapuit ki kell tudnunk nyitni, ezt egy nagyon fontos feladatnak tartom a Károli Gáspár Református Egyetemen.

INFOSTART.HU

TOKÁR SÁNDOR ÖSSZEÁLLÍTÁSA

FAZEKAS ISTVÁN A CSALÁDBÓL HOZOTT TEHERBÍRÁSRÓL ÉS DÉDAPJA INTELMEÉRŐL

„Istennek énekes cselédje”

Bárhová is megyek, egy Biblia és egy Petőfi-kötet mindig van nálam, mondja Fazekas István Váci Mihály- és Jókai-díjas költő, drámaíró, aki a jogi pálya mellett teológusdiplomát szerzett, ószövetségi tudományokból doktorált. A budapesti Erdélyi Gyülekezet vezető lelkésze úgy véli, a gyülekezeti szolgálattal vált teljessé az élete.

– Jogász, költő, műfordító, drámaíró, teológiai tanár, lelkipásztor, ötgyermekes családapa... Mi a titka? Miből gyökerezik önben ez a hihetetlen sokoldalúság, érdeklődés, tudásvágy? Hogy lehet ennyi mindent elhordozni?

– A mi családban ez volt a törvény: vállalni az életet minden körülmények között, bátran, fegyelmezetten, s ha kell, a legnagyobb áldozattal is. Igen korán megtanultam: a pusztulás mindig tárgyilagos, az építéshez azonban hit kell, akarat és konok elszántság. Egyszerűen küzdelemre neveltek, mindig a jövő volt a gondunk, még olyankor is, amikor már sokan azt mondták: itt nincs jövő.

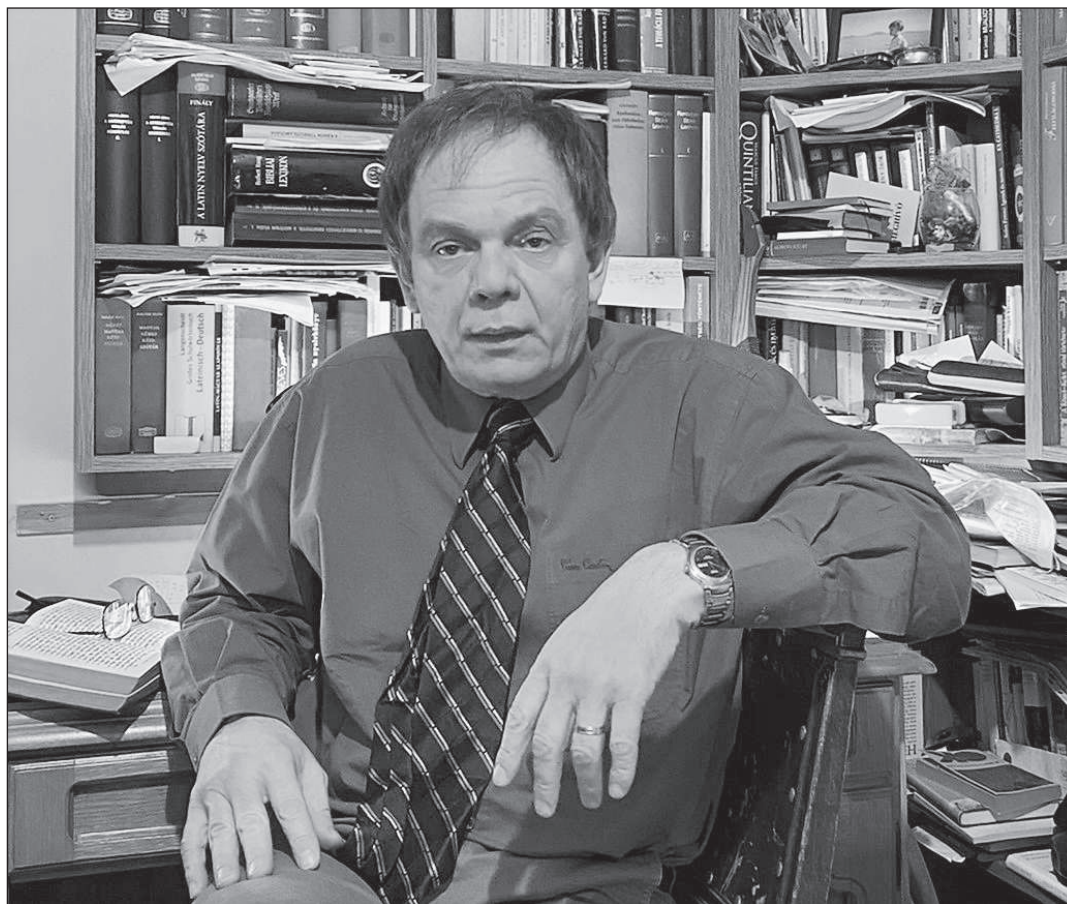
„Félmunkát ne végezz, inkább bele se fogj!” – figyelmeztetett egyszer dédapám, amikor öt-hat évesen először a lovak körül segédkeztem neki. Intelmét azóta se feledtem el, s jól tudom, nem az élni muszáj parancsa mondatta ezt velem, hanem a Krisztus-követő ember mélységes hite. Bennem is hamar tudatosult, hogy a talentumokat Istentől kaptuk. Akinek sok adatott, annak sokkal kell elszámolnia. Teherbírásonak ennyi a titka, semmi más.

– Születése óta a versek bűvöletében él. Tizenöt éves volt, amikor a Reformátusok Lapjában megjelentek első versei.

– Nagyszüleim, dédszüleim egyszerű parasztemberek voltak, de szemükben a legnagyobb becsülete a költőnek volt. A Petőfi-összesnek a Szentírás mellett volt a helye, s ma is úgy vagyok vele, bárhová is megyek, egy Biblia és egy Petőfi-kötet mindig van nálam.

Anyai nagymamám Arany János összes balladáját betéve tudta, s gyakran idézte nekünk. Azon a nyáron, amikor Jankovics Marcell János vitéz című rajzfilmje a falunkba is elkerült, nagyon megbetegedtem. Mivel a moziba nem mehettem el, apám az egyik délután leült az ágyam szélére, s kárpótlásul felolvasta nekem Kukorica Jancsi történetét. Ahogy a végére ért, lényegében meg is gyógyultam.

Alig vártam, hogy iskolás legyek, s megtanuljam a betűvetést! Éppen karácsony volt, amikor elolvastam a Reszket a bokor, mert... című verset, s úgy letaglózott, hogy mámor-

san ténferegtem napokig: minden porcikámmal megéreztem ugyanis, hogy a minket körülvevő világ lényegét csakis az anyanyelvben találhatjuk meg.

Írni kezdtem. Ratkó József, a költő, apám szívbéli jó barátja, gyakran megfordult nálunk. Szigorú, sokszor kíméletlen kritikájának köszönhetően egyre markánsabbak lettek a verseim. Másodikos gimnazista voltam, amikor Köntös László közölni kezdte őket a Reformátusok Lapjában. Aztán Petróczi Éva is a pártfogásába vett. Negyedikos koromban eljutottam a Sárvári Diákirók, Diákköltők Országos Találkozójára, ahol különdíjat kaptam. Mezey Katalinnal jó barátságba kerültem, majd amikor Miskolcon joghallgató lettem, Serfőző Simon és Kalász László nyújtott baráti jobbot. Első versesköteteimet Serfőző Simon adta ki, a Felsőmagyarország Kiadónál.

– A jogászai gondolkodásmód a dráma lényegéhez is közelebb vitte. Az Elvira, A megvádolt, a Pilátus éjszakája nagy sikerek voltak. Utóbbi Rómában is bemutatták. Műveiben folyamatosan visszatér a magyarság problémáihoz...

– Már gyermekfővel is izgatott, hogy a magyar széthúzásnak mik lehetnek az igazi okai. Első drámámmal, a Kis Károly megírásával valóban arra szerettem volna rávilágítani, hogy ennek a széthúzásnak az átka milyen

régi gyökerű. Szárba szökkenése Nagy Lajos halála után kezdődik, ez a bárói ligák kezdetének az időszaka. A nagy király halálakor Magyarország még Európa egyik legnagyobb és legerősebb hatalma, szinte birodalom vagyunk. Ha lenne dinasztia, ez a hatalom könnyen megtartható lehetne. De nincs. Ezért fűsítja Lajos Máriát. Ez az uralkodó osztályt nyomban meg is osztja. Elkezdődik a harc a hatalomért, és a hatalom örülete elveszi minden résztvevő józanabbik esztét. Idegen uralkodót hívunk, aki mint oly sok idegen, jogot is származtat a magyarok fölötti uralomra. Ez mindig tragédiához vezet. Persze a belső széthúzás mellett ott leselkedik már a külső veszély is: az egyre erősödő oszmán-török birodalom. Jelenünkben is hasonló problémák figyelhetők meg. A balliberális erők a belső széthúzás fő gerjesztői, ám ennek a külső, idegen pénzügyi fennhatóságok a legfőbb manipulátorai. A hatalom örülete minden időben egyformán pusztító.

– A Széchenyi család részéről Széchenyi Tímea önt kérte fel a néhány éve létrehozott Történelmi Vándorszínház vezetésére. Céljukat, történelmünk hősi pillanatainak bemutatását azonban a világvárvány eddig nem engedte kibontakozni...

– Nagyon nagy megtiszteltetésnek tartom, hogy a Nemzeti Múzeumot alapító

gróf Széchényi Ferenc egyenes ági leszármazottja ennek a történelmi vándorszínháznak az igazgatásával megbízott. Néhány színdarabbal el is kezdtük járni az országot, ám a járvány visszahőkoltetett bennünket. Most kezdünk igazából újraéledni. Hála Istennek az állandó munkatársaim: Gregor Bernadett, Brunner Márta, Koncz Gábor, Jánosi Dávid, Ács Bálint, Nagy Viktor, Falussy Lilla és Bártfay Rita nagyon lelkesek. Rájuk a legnehezebb időkben is bizton számíthatok.

– A teológián a héber, a görög és a latin nyelv tanára volt. A zsoltafordítások poetológiai kérdései mellett kutatási területe még az ószövegségi kortörténet és a görög tragédiaköltészet. A modellváltó Színház- és Filmművészeti Egyetem munkájába is bekapcsolódott. Egy interjúban arról beszélt, közel áll önhöz a tanítás, hiszen szülei is tanárok voltak...

– Kányádi Sándor írja: „aki megért / s megértet / egy népet / megértet” – valahogy így vagyok az írással, a fordítással és a tanítással is. Ám hadd tegyem hozzá: soha nem foglalkoztam volna műfordítással, ha életem egyik legnehezebb időszakában egy pillanatra fel nem tárult volna előttem a világ legsötétebb és legfojtóbb szakadéka: a konkrét embertelenség. Nagyon dobant akkor bennem a szív, mert belém sajgott: a műfordításhoz a nyelvtudáson túl szükséges annak az irdatlan mélységnek a megtapasztalása, melyben a szavak is halál-országba lógatott kötélhágcsók. Hiszen fordítás közben érthetjük meg leginkább: a belső mélységből az ember nemcsak fölfelé tud kiáltani, hanem lefelé tekintve elérheti azt a határhelyzetet is, ahol elfogy minden lehetősége, mentsége, és ebben az állapotban – ott, a lét és nemlét közös szakadékában – megérezheti Isten megmentő kegyelmét.

Szüleimtől megörökölttem a tanítás szeretetét, s szellemi fejlődésemnek egészen új irányt adott, amikor elkezdtem tanítani. A diákokkal való kapcsolat engem mindig frissít, s megköveteli, hogy naprakész legyek.

– Ez évtől, elődjétől, Zalatnay Istvántól átvéve a stafétát, a Németh Géza által alapított budapesti Erdélyi Gyülekezet vezető lelkészeként szolgál. A költő, drámaíró, jogász, tanár számos stáció után megérkezett a szószékre. Mi változott önben felszentelt, igehirdető lelképásztorként?

– Van, amikor az Úr több feladatra is elhív bennünket. Egyébként hadd jegyezzem meg: minden valamirevaló költőnek, írónak, jogásznak és tanárnak a legfőbb sajátossága ugyanaz, mint ami a lelkészé is: önzés helyett az odaadás. Az Úr szolgálatában a másokért való küzdelem. Évek óta foglalkoztatott a gondolat, hogy minden, amit csinállok, gyülekezeti szolgálat nélkül csonka. Aztán egyszer csak ezzel kapcsolatosan is megszólított

az Úr. Az egyik zsoltafordító konferencián megismerkedtem Zalatnay Istvánnal, s néhány hónap múlva már arról beszélgettünk, hogy örülne, ha én vehetném át tőle az Erdélyi Gyülekezetet. Egy évig a segédlelkész voltam, aztán a nagypapi vizsga letétele után a gyülekezet presbitériuma egyhangúlag meghívott, a gyülekezet közgyűlése pedig egyhangúlag – ellenszavazat és tartózkodás nélkül – vezető lelkészévé választott.

Isten személyes elhívása mellett szükségünk van a külső megerősítésekre is, s én ezt a külső megerősítést is bőségesen megkaptam. A gyülekezet bizalma hatalmas erőt adott, Csúry István püspök úr és Forró László fő-

jegyző úr lelkesége, hajlíthatatlan egyenessége pedig nagy példa nekem.

– Miben más az Erdélyi Gyülekezet, mint az általunk ismert, szokványos eklézsiák?

– Az Erdélyi Gyülekezet létrejötte és formálódása teljesen más jellegű volt, mint a hagyományos értelemben vett gyülekezeteké. Ettől függetlenül azt mondhatjuk, bármennyire sokszínű karitatív, kulturális és oktatási tevékenység folyik is a Reménység Szigetén, az Erdélyi Gyülekezetet a gyülekezeti élet igénye hozta létre. Az erdélyi magyarság helyzete a '80-as évek második felében, a Ceaușescu-diktatúra végvonaglására idején olyan mértékben vált elkésztetővé, hogy tömegek kísérelték meg a menekülést: disszidálást útlevelemmel, majd egyre többen a szökést a zöldhatáron át. A romániai magyar értelmiség malomkövek között préselődött, a negatív diszkrimináció, a kifejezett magyarellenesség

mindenütt érezte a hatását. Az Úristen menekítő oltalma közben kezdett el formálódni az a közösség, mely a hitélet gyakorlásában, Krisztus-követő magatartásában igyekezett megőrizni erdélyi karakterét és Erdélyből eredeztethető kulturális hagyományait, magyarán: hitvallásos reformátusságán keresztül az elhagyni kényszerült szülőföldhöz való hűségét is.

A rendszerváltozás éveiben lényegében egyre inkább okafogyottá vált a menekültmisszió. Ám szép számban voltak olyanok, akik ragaszkodtak a már kialakult közösséghez, otthon érezték magukat benne, s megfogalmazták maguknak egész létükre vonatkozathatóan azt, hogy ezen a közösségen keresztül akarnak Jézus Krisztus egyházához tartozni. Így született meg jogilag is önálló alanyként az Erdélyi Gyülekezet. Létrejöttében oroszánrésze volt a gyülekezet alapító lelkészének, Németh Gézának.

– Már az ukrajnai háború kitörésének másnapjától fogadják az Ukrajnából érkező menekülteket, a gyülekezet vendégszállásán, a Reménység Szigetén. Szállást, meleg ételt, lelkigondozást nyújtanak számukra. Mik a tapasztalataik?

– Akiknek segítségre van szükségük, nem csupán együttérzésre, hanem konkrét, kézzelfogható segítségre számítanak. Az elmúlt hónapokban a kárpátaljai magyarok mellett fogadtunk oroszokat, ukránokat, indiai és nigériai diákokat, akik mind-mind Ukrajnából menekültek. Azt kell ilyenkor jól felmérni, hogy milyen feladatokat kell elvégezni, és ezek közül melyek azok, amelyeket a mi szerveztünk, közösségünk magára vállalhat. Mi a háborús krízisben a legfontosabb feladatunknak a kárpátaljai magyarok megsegítését tartjuk. Néhány napja például a mezőkaszonyi gyermekeknek szerveztünk konfirmandustábort, s a kárpátaljai testvérgyülekezeteinkhez folyamatosan juttatunk el élelem- és készpénzadományt.

– A pályáját követve az az érzése támad az embernek, hogy állandóan ott mocoog önben egy újabb út megismerésének és végigjárásának igénye. Miből származik ez a folyamatos útkeresés? Netalán minden ismeretlenben önmagát keresi?

– Amikor még gyermekként leírtam az első verseimet, az az érzés fogalmazódott meg bennem, hogy Istennek énekes cselédje vagyok. Minden, ami történt velem az életben, ezzel függ össze leginkább, s az igazi változás bennem az, hogy ez az érzés mindig egyre erősebb. „Ásira ladonáj böhájáj!” – zengi a zsoltaáros a 104. zsoltaárban, s én is ezt óhajtom: Bárcsak egész életemben az Úrnak énekelhetnék! A gyülekezeti szolgálattal vált teljessé az életem, s ez a szolgálat felerősített bennem minden adományt, amit az Úrtól kaptam.

Krisztus szeretete átölelt a SZIKE-táborban

(Folytatás az 1. oldalról)

Július 31-én Csúry István püspök nyitotta meg a tábort, annak főigéjével: „...ideje van az ölelésnek...” (Préd 3,5). Tizenöt évnyi püspöki szolgálatának végén sok olyan fiatalal nézett szembe a főpásztor, aki püspöksége ideje alatt született. Hálás pillanat volt.

ÜZENETEK, IGÉK AZ ÖLELÉSRŐL

Dr. Király Lajos esperes is köszöntötte az ifjakat a nyitó istentiszteleten.

A délelőtti előadások tanulságosak, érdekesek voltak. Hétfőn Varga Botond szalárdi lelkipásztor a bűn szorító, halálos öleléséről szólt. Kedden Máthé Róbert vetési lelkész és pszichológus az érintésről mint szeretetnyelvről tartott információdús előadást. Szerdán Csomós József tiszáninneri ifjúsági referens Körbevesz című előadása fiatalosan, humorosan, mégis mély üzenetekkel szólt az ifjakhoz: Jézus az út. Csütörtökön Kató Szabolcs egykori táborszervező, jelenleg a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet tanára beszélt az ifjakhoz a szeretetről, ószövetségi vonatkozásban. Pénteken Vékony Zsolt József aradi ifjúsági előadó bizonyágtétel-szerű előadása irányította a figyelmet a keresztről érkező ölelésre. És megtörtént a csoda: a fiatalok zöme figyelt a nem rövid előadásokra.

Az előadásokat „kis” csoportos beszélgetések követték. 25 főből állt egy alakulat, ami már nem nevezhető kicsinek. Tizenkét ilyen csoport szóródott szét beszélgetni az előadás témáiról és Jákób pátriárka életéről, akinek Isten ölelése és a vele való találkozás hozta meg a változást: csalóból győztes lett.

Az esti áhítatokat teológiai hallgatók tartották: Csatóri Leila, Kocsis Norbert, Pop Titus, Gáti Gábor és Kánya Réka Isten üzenetét tolmácsolták ügyesen. Pénteken Osváth Richárd paralimpikon bizonyágtétele erősítette a hitet: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 4,13) – hangzott a példás sportoló szájából, szívéből.

Minden előadás és áhítat a 139. zsoltár közös elmondásával kezdődött: Isten mindeütt jelen van – tudatosult ezáltal az ifjakban.

A szIGÉt Együttes fáradtságot nem ismerve, óriási lelkesedéssel, profizmussal vezette az alkalmakon a dicsőítéseket. Papp Krisztina szigetlankai kántornő vezetésével a SZIKE-táborok történetének legjobb dicsőítő csapata gyűlt össze. Az előző években is jó volt, de ez volt a legjobb!

JÁTÉKOK, KIRÁNDULÁS, SPORT, BULI

A tömény igei üzenetek mellett természetesen játékokra is sor került. Hat különböző

színű csapat méretkezett meg a hét során: ügyességi játékokban, tájékozódási vetélkedőn, csapatbemutakozón, bibliai történetek bemutatásán, bibliaismereti vetélkedőn, fociban, röpiiben.

Pányta Sándor tűzoltásra, Telegdi Sándor elsősegélynyújtásra tanított, Tamás Éva kozmetikus pedig szépített.

Az előző évekhez képest változott a túrázás célpontja. Ez alkalommal nem a régi úttörőtáborig, hanem a Smaragd-tóig gyalogolt el a háromszáz fős sereg. Inkább a gedeoni háromszázra hasonlított ez, mint a spártaiakra, de így van jól.

Kása Melinda és Kása Zsolt vezetésével táncház volt az első estén. Hétfőn DJ Levicusz lemezlovas, kedden az Amulett Zenekar

adta a talpalávalót. Marosán Csaba színművész tartott értékes előadást. Szerdán a Kánaán Worship dicsőített energikusan. Koncertet tartott a szIGET. Volt Ki mit tud? is.

PÉLDÁS ÖSSZEFOGÁS, TÁMOGATÁSOK ÖZÖNE

Ez az Egyház: Amikor nemcsak szóban, hanem tettekben is megjelenik az ige. Gyülekezetek és vállalkozók siettek a táborlakók segítségére.

A tamásváraljai étteremből catering-szolgáltatással sikerült megoldani az ebédet, jutányos áron. A vacsorákat gyülekezetek vállalták magukra: Apa, Szigetlanka, Batiz, Egri, Németi. Az ugocsaiai, azaz dabolciai, tamásváraljaiak és kisbábonyiak málét, fánkot hoztak. Magyar vállalkozók összefogva pizzát küldtek az Ali Babából. A Santecnek köszönhetően kölcsönhűtőket kaptak. Egy egri adakozó dinnyét küldött, egy refis tanító pedig szilvát. Volt, aki rendezvénysátort adott kölcsön. A debreceni Cousinból finom fagyalt érkezett. Az ombodi csapat koktélbárt működtetett (alkoholmenteset).

Zolihusi a reggelire való szalámit és virslit jó áron adta. A Promokraft szintén elérhető áron adta a megszemélyesített pólókat, újrahasznosított poharakat, karkötőt, a Someşul Nyomda pedig az énekfüzeteket.

– istenbizonyíték a javából

Pályázat révén a Bethlen Gábor Alap és a Communitas támogatta az eseményt.

ODAADÓ, FÁRADHATATLAN SZERVEZŐCSAPAT

Lelkészek, teológusok és önkéntesek tettek félre mindent a tábor érdekében ezen a héten. Néhol a szigorúságot sem mellőzték, de több volt ez, mint szükséges. Lelkipásztorok: Rácz Ervin, Jobb Domokos, Ilonczai Zsombor, Tolnai János, Máthé Róbert, Kiss Szabolcs, Varga Tamás, valamint az utolsó napon Varga Szilárd Csaba iskolalelkész és Kiss József főjegyző. Teológusok: Csatári Leila, Kánya Réka, Pop Titus, Gáti Gábor, Kocsis Norbert, Kovács Edmond. Önkéntesek: Kótai Levente, Kovács Tibor, Dohi Mátyás, Badar Zsolt, Varga Dalma, Ary Dalma, Ary Dávid, Antal Emőke, Gaál Gabriella, Kádár Adrienn, Suvanjeiev Elisabet, Pászti Edina, Bihari Ervin, Antal Mátyás.

A szIGÉt Együttes tagjai a táborban: Papp Krisztina, Kánya Réka, Kiss Szabolcs, Kovács Edmond, Kovács Zsolt, Leitner Gerlinde, Maksay Melinda, Stan Viktória, Kabos Réka, Alezar Izabella és Bartha Patrik.

ÚRVACSORA, CSODÁS ZÁRÓEST

Nincs tábor tábortűz nélkül? De van! A szárazság miatt nem lehetett tábortűzet gyújtani, de ez érzelmileg nem okozott hiányt. Úrvacsorai közösségben szólt az ige: „Krisztus szeretete szorongat” (2Kor 5,14). Közel háromszáz szempárból csorgott a könny, amit ez a szeretet facsart ki. Ölelést, áldást, ígét és egy égő méceszt kaptak a kezükbe, és így világítva, zárásként elénekelték a táborhimnusz: „Átölel jelenléted!”

NÉHÁNY TÁBORLAKÓ VÉLEMÉNYE:

– Felejthetetlen épp úgy, mint a 2021-es tábor. Közel 300 testvérem volt ott. Annyira jó érzés volt látni azt, hogy én is számítottam

nekik, nem csak ők nekem. Köszönjük a törődést, a türelmet, az odafigyelést, amit ránk fordítottak. Nagyon nagy ölelést küldök a tisztiknek.

– Már két napja vége van a tábornak, de még mindig tart az eufória. Az őszintét megvallva, úgy álltam a táborhoz, hogy nem az én világom. Nem vagyok egy túlságosan szocializálódó személy, legalábbis ezt gondoltam... A tábornak köszönhetően sikerült lélekben még közelebb kerülni a páromhoz, a barátaimhoz, sőt új barátokhoz is. Neki köszönhetően sikerült kibékülni egy jóbaráttal, több mint egy évnyi kihagyás után.

Rengeteg gyönyörű pillanatot tudhatok magaménak, tudhatunk magunkénak, ezek a szívünkben élnek tovább. Hátalatt szívvel, pityeregve jöttem el, azzal, hogy nem akarok hazamenni. Az ember nem is gondolná, mennyi minden változhat akár egy hét alatt. Akkor ott sírva gondoltam bele az elrontott pillanatokba, de semmin sem változtatnék. Nélkülük nem lett volna mesébe illő a kibékülés vagy a problémák megoldása, és ez nem túlzás.

Hihetetlen, hogy évről évre mennyit fejlődik ez a tábor. Tegnap, miközben meséltem ismerősöknek az ott szerzett élményeimről, megdöbbenve hallgatták, és azt mondták,

hogy 2016-ban, amikor először voltak a táborban, kikötötték, hogy ők többet nem mennek, és most ennyi év után érdeklődve kérdeztek: „Ugyanarról a táborról beszélünk?” A hallottak nyomán viszont mit meg nem adnának azért, hogy újra részt vehessenek.

– Az elmúlt héten felejthetetlen emlékeket szereztem, egy új csodálatos közösség tagja lehettem. Köszönöm, hogy csodálatos emlékeket adtak nekem, és segítettek abban, hogy felnyíljon a szemem. Remélem, jövőre is találkozunk.

– Számomra a tábor nagyon sokat segített lelkileg. Minden egyes ige, ami elhangzott, megváltoztatott engem. Most már pozitívabban tudok gondolkodni, jó irányban kezdtek elindulni a kapcsolataim az emberek felé.

Hálás vagyok, hogy részese lehettem ennek a tábornak.

Elmondhatatlanul jól éreztem magam, és mindez nemcsak a társaságnak köszönhető, hanem a jól kitalált programoknak is.

– Szeretnék köszönetet mondani, hogy fiunk részt vehetett a táborban. Feledhetetlen élményben volt része. Hálával tartozunk Istennek és a tábor szervezőinek!

– Én vallásos ember vagyok, de még ennyire sosem éreztem magam közel Istenhez, mint a pénteki estén. Nagyon boldog vagyok, és szívem telis-tele van hálaérzettel. Úgy igazán az úrvacsora előtti prédikáción éreztem és tudatosult bennem az, hogy Isten szorosan magához ölel, és amint kimondtam a tiszteletes úr után, hogy „Jézus Krisztus tulajdona és Isten csodálatos alkotása vagyok!”, éreztem, ahogy Isten megfogja a kezem, szorosan magához ölel, és igazán elhittem azt, hogy ez így is van, ahogy ezt kimondtuk. Csodálatos. Leírhatatlanul jól éreztem magam. Felejthetetlen élményekkel tértem haza. Nagyon hálás vagyok, hogy ott lehettem és a többiekkel együtt dicsőíthettem Megváltónkat!

SDG!

RÁCZ ERVIN

A 232 éve született Kölcsey Ferencre emlékeztek szülőfalujában

A Himnusz nem Sződemeteren született ugyan, de itt nyer igazán értelmet – mondta a település református lelkésze.

Szilágyi Péter, a magyar miniszterelnökség nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkára ünnepi beszédében Kölcsey Ferenc *Emléklapra* című epigrammájának végét idézte: A haza minden előtt. Úgy vélte: ez a négy szó vezérelte a magyar kormányt is, amikor a legfontosabb nemzetpolitikai döntéseit hozta.

„A haza minden elé helyezése nemcsak értékrendet jelent a számunkra, hanem a cselekvésünket is egy irányba vezeti. (...) Egy új reformkor bontakozik ki a szemünk előtt, ahol a cselekvésünket a haza és a nemzet érdeke köré formáljuk. Erre a közös cselekvésre irányítva a figyelmet neveztük el az idei esztendő a cselekvő nemzet évének” – jelentette ki.

A helyettes államtitkár arra biztatott, hogy cselekedjünk és éljünk a Kölcseytől idézett szavak szellemében, hiszen ez méltó a költő emlékéhez is.

Egyed Emese irodalomtörténész a költőtől idézve állapította meg: Kölcsey nagyon erős erkölcsi érzékű és érzelmi intelligenciájú ember volt, akinek az együttérzés, a segítőkészség, a szolidaritás határozta meg életét. Mint felidézte, országgyűlési követként túl bátor, túl modern volt a maga korában, ezért visszahívták. Részben azért mondott le a pesti életéről, hogy az árván maradt unokaöccsét ápolja.

A *Parainesis Kölcsey Kálmánhoz* című írásában fogalmazta meg intelmeit az akkor 12 éves, beteges rokona számára. Hitre intette az unokaöccsét, de egyben azt is sugallta, hogy legyen türelmes a más vallásúakkal. Emellett az emberiség és a magyar nyelv szeretetére buzdította.

Pakulár Julianna sződemeteri református lelkész, a helyi Kölcsey Ferenc Egyházi és Kulturális Központ vezetője arról beszélt, hogy az eldugott partiumi településen az ember zsigereiben is érzi, hogy magyar, mert „a helynek erőtere van”.

ERDON.RO KÉP: CZINZEL LÁSZLÓ

Magyarremetén „mindig történik valami”

Megmozdult a faluközösség Magyarremetén 2022. július 11-én, hiszen a református egyház idén – harmadjára – szervezte meg a Királyhágómelléki Református Egyházkerület nyári gyermekmissziós programját, Velünk mindig történik valami címmel.

Az előkészületek már hetekkel előtte elkezdték a parókián, a templomban és a faluban. Minden egyes nap megtervezése komoly kihívást jelentett a szervezőknek, hiszen a korosztály igen vegyesnek ígérkezett, a legfiatalabb résztvevő három és fél esztendő, a legidősebb 14 éves volt. A kérdés ott lebegett mindig bennünk, hogyan ragadjuk meg mindenkinek a figyelmét. Nagy segítséget jelentett az erre a hétre kidolgozott kézikönyv, mely nagyon hasznos és kreatív módon mutatta be a történeteket.

VALAMI TÖRTÉNT

A szülők hamarabb ébresztgették gyermekeiket, hiszen indulni kellett egy heti kalandra, melynek helyszíne a református parókia. A gyülekezet ifjúsága fogadta a 40 gyermeket. Előbb korcsoportokra osztva őket – reggeli torna helyett – testet megmozgató játékokat játszottak velük. Ezt követően a több száz esztendő műemlék templom adott helyet a népes seregnek. De itt sem ültünk tétlenül, csendben. Itt is történt valami. A kántor asszony az éneket tanította, a lelkipásztor a történeteket tanította, az aranymondást a segítőkészségével sajátították el gyermekeink.

A délelőtt második felében a parókia udvarán és épületében folyt a gyermekek kézműves-foglalkozása: volt hajtogatás, színezés, festés, vágás, játék, zene, jókedv és rengeteg gyermekzsivaj. Ez a gyermekzsivaj azonban a nap utolsó pontjára elhalkult és szinte eltűnt, hiszen átvette helyét a tányérok, poharak és evőeszközök csörömpölése. Az ebéd következett, finom levesek, második fogások, desszertek és pizza várták a gyermekeket minden nap zárásaként.

A hetet színesebbé tette az MM Pódium figyelmet lekötő, interaktív és csodálatosan szép előadása. Hétvégére megérkezett az ugrálóvár is a faluközösség foci pályájára, jelezve, hogy valami történni fog. S bizony történt is.

KÖZÉPPONT: A CSALÁD

A Magyarremetei Református Egyházközség, a Pro Remetea Egyesület és a Magyarremetei Kulturális Egyesület összefogásának köszönhetően vasárnap egész napos rendezvényen vehettek részt faluközösségünk nem csak magyar lakosai. Családi nappal zárták a gyermekbibliahetet. Reggel ökumenikus istentisztelet volt, Csiszér Norbert Loránd református és Szabó Sándor baptista lelkipásztor igehirdetésével, valamint a gyermekbibliaheten részt vett gyermekkórus és a református gyülekezet vegyes kara szolgálatával, Csiszér Julianna kántor vezetésével.

Az istentisztelet után a családi napon felszólaltak a szervezők, a község polgármestere, Copil Stelian, mint aki helyet és teret adott a rendezvény lebonyolítására; a Magyarremetei Kulturális Egyesület elnöke és egyben faluközösségünk alpolgármestere, Bálint György, az egyik fő szervezője az egész heti eseménysorozatnak; a Bihar megyei RMDSZ-szervezet ügyvezető alelnöke, Borsi Loránt. A nap ezen részét a közös ebéd elfogyasztása zárta.

A sportrendezvényeken, a faluközösségünk csapatai mérhették össze tudásukat a röplabda és a foci terén. Az esti közös nótázáson a nagyváradi filharmónia hegedűse és harmonikása kísérte az elhangzó dalokat.

Hálát kell adnunk Istennek a kegyelemért, hogy kirendelte az anyagi támogatókat minden események megszervezéséhez, például az RMDSZ Communitas Alapítványát és a sok magánszemélyt. Hálát adunk a szervezőkért, a segítőkért, a szülőkért és a gyermekekért.

Ezen a héten láthatta a gyülekezet, a résztvevők, hogy ha Isten velünk, akkor velünk mindig történik valami JÓ az ő kegyelméből. Mindezért egyedül Istené a dicsőség.

CSISZÉR NORBERT LORÁND

„Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!” (Zsolt 103,2)

Máramarosszigeten gyűltek össze a Nagybányai Református Egyházmegye nőtestvérei az egyházmegye nőszövetségi konferenciájára július 16-án.

Isten igéjét Fazekas Ildikó, Várasfenes lelkipásztora a Mt 13,47–50 alapján hirdette. A kerítőháló példázatában három dologra hívta fel a jelenlevők figyelmét: Isten szeretete mindig érezhető; el kell fogadnunk, hogy Isten anyaszentegyházában különbözők vagyunk; Isten mindig ad kegyelmi időt, hogy elérhessük az örök életet. Hallgassunk mindig Isten üzenetére, mérlegeljük azt, és ne feledkezzünk meg ebben a szeretethálóban imádkozni magunkért és testvéreinkért.

Az egybegyűlteket köszöntötte Kovács Péter Zoltán helyi lelkipásztor, Fazakas Judit, Hosszúmező lelkipásztora, az egyházmegyei nőszövetség elnöke és Gellén Sándor, Avasújváros lelkipásztora, az egyházmegye esperese.

Kovács József, Szatmárhegy lelkipásztora tartott előadást a Máramarosszigeten született és Szatmárhegyen elhunyt Krüzsely Erzsébet (1875–1953) költőnő életéről és munkásságáról. Krüzsely Erzsébetnek nyolcéves korában egy hűlés következtében a fülidegei

megbetegedtek, és teljesen megsüketült, skarlát miatt a látása is meggyengült. Írni-olvasni édesapja tanította, a költészet terén elérteket autodidakta módon sajátította el. Betegsége rányomta bélyegét egész költészetére, versei szomorú hangulatúak. Életének legnehezebb pillanataiban Istenbe vetett hite és vallásossága segítette át a megpróbáltatásokon.

Imádkozó, Istenben bízó lélek volt. Fogyatékoságai ellenére nem húzódott vissza a társadalmi kapcsolatoktól, akkor szenvedett a legtöbbet, amikor egyedül volt.

Édesapja halála után Felsővisón élt, majd az államosítást követően testvéreinek fiához költözött Szatmárhegyre. Ekkor már hallása és látása is annyira elhagyta, hogy verseit keresztfiának, Krüzselyi Barnának diktálta. Tagjai közé sorolta őt az Erdélyi Magyar Irodalmi Társaság, a Kemény Zsigmond Társaság, a Magyar Írók Egyesülete. Kortársai: Reményik Sándor, Gárdonyi Géza, Szabolcska Mihály, Tompa Mihály is értékelték verseit.

Verseit, meséit, elbeszéléseit a Brassói Lapok, a Pásztortűz, a Pesti Napló, a Vasárnapi Újság közölte.

A szolidaritás gondolatával, a környezetvédelemmel, állatnak és minden létezőnek a vé-

delmével foglalkozott verseiben. Megtapasztalható bennük az alkotási vágy és az, hogy szerzőjük az isteni gondviselésben bízva hitt abban, hogy hangtalan, láthatatlan szavaival szólni tud az emberiséghez. Nagyon szerette szülőföldjét, vágya is az volt, hogy Máramarosban temessék el. Amikor Szatmárhegyre költözött, egy szép vázát és egy máramarosi gerendadarabot vitt magával fejfául, hogy halálakor azzal jelöljék sírját. Később szerettei sírkövet emeltek, a helyi nőszövetség az őnevét viseli, a templomhoz közel szobrot állítottak emlékére.

Szerény volt, nem tartotta magát költőnek. Az erdélyi irodalomban – Csendország rabjaként – hitelesen szólaltatta meg a női lélek, a természetszeretet, az istenközelség élményét.

Kovács József versek felolvasásával idézte fel a költőnő életének mozzanatait és tette érdekesebbé az elhangzottakat.

Feltöltődve, hitben gazdagodva, a költőnő életútjának és munkásságának megismerése után Pál apostol szavait követve – „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” (Róm 8,28) – tértünk haza otthonunkba.

LAKATOS NELLA

Felújították a poklostelki református templomot

Összefogással tíz év alatt sikerült felújítani a poklostelki református templomot. A koronavírus-járvány miatt ezt tavaly nem tudták megünnepelni, ezért a hálaadó istentiszteletet idén július 17-én tartották.

A poklostelki református gyülekezet temploma és parókiaja több száz éves, építésük időpontjáról nem maradt fenn adat. Az viszont levéltári kutatásokból tudható, hogy Poklos-

telek egykor a Berettyó jobb partján terült el, és a falubeliek az 1674. esztendőben kezdtek a mai lakóhelyükre költözni. Ezek alapján a templom és a parókia akár 300 évesnél is régebbi lehet.

A hálaadó istentiszteleten Csúry István püspök hirdette az ígét Neh 4,13–14 alapján. Prédikációjában kiemelte ennek időszerezését, utalva arra, hogy a poklostelki templomot is Isten segítségével sikerült felújítani, ahogyan annak idején a választott nép is a babiloni fogságból az ősi helyre hazaérkezve az Úrra támaszkodva tudta újjáépíteni Jeruzsálemet. Nemcsak az idő múlásával, hanem sok minden egyébvel is meg kell küzdeni a talpra állás érdekében. Ez kegyetlenül nehéz feladat, de Istennel minden lehetséges.

„Bárhol, ahol templomot építenek vagy újítanak fel, attól a gondolattól vezérelve tessék ezt, hogy együtt akarnak lenni Istennel, aki harcol értünk, erőt ad, és ilyenkor félre kell tennünk minden mást. Együtt kell lennünk, mert nekünk itt van jövőnk, nemcsak Istenre figyelve, hanem egymást is támogatva, együttérezve a másik gondjával vagy örömeivel”, fogalmazott az egyházfő. „Adja tehát az Úr, hogy ti, kedves poklostelkiek, mindig közelítsetek Istenhez, és ne felejtsetek el másoknak se szólni, hogy ugyanígy tegyenek”, tanácsolta.

A köszönetnyilvánítások rendjén Erős-Joó Enikő lelkész felidézte, hogy 2011-ben a templom használhatatlanná vált, ezért az istentiszteleti alkalmakat több éven át a közeli Lippai József Gyülekezeti Házban tartották. A kivitelezés hat évet tartott, mert a tíz év alatt voltak megszakítások.

A teljes befektetés, a papírmunkával együtt, 528 642 lejbe került. Belföldről (pályázatok révén, az egyházkerülettől, az érmeleki esperesség gyülekezeteinek adományaiából, a romániai vallásügyi államtitkárságtól, a megyei tanács RMDSZ-frakciójától, a helyi önkormányzattól) 328 000 lejt, külföldről (a magyar kormánytól, az emberi erőforrások minisztériumától, a holland testvérgyülekezetektől) 160 314 lejt kaptak, illetve a poklostelki hívek és az onnan elszármazottak 40 328 lejjel támogatták a felújítást.

CIUCUR LOSONCZI ANTONIUS, ERDON.RO

Hol a helyem? – érszólósiek gyülekezeti tábora Pénielnél

Bizonyára Isten volt a főszervezője annak a tábornak, amelyet az érszólósi református gyülekezet szervezett a Lesi-tóhoz közeli Pénielnél táborhelyen. A tábor záró istentiszteletét Rácz Ervin szatmár-szigetlankai lelkipásztor tartotta.

Illyés Tamás Zoltán lelkipásztor jelenléte nélkül is meg tudták szervezni a tábort – természetesen az ő biztatásával –, ami mindenképpen a gyülekezet felnőtt voltát bizonyítja.

A tábor gondolatát a világjárvány alatti-utáni testi-lelki eltávolodás, bezárkózás sugallta, és nagy örömeinkre Isten igent mondott rá olyannyira, hogy mindent reménységünk felett kirendelt. Szolgálattevőket, anyagiakat, segítő kezeket.

RUGALMASSÁG

A témát csak dióhéjban fogalmazzuk meg a lelkészeknek: Helyem a gyülekezetben. Pap Dénes lelkipásztor csak a helyszínen szembesült a ténnyel, hogy zömében gyerekek és ifjak a résztvevők, ezért ott helyben újratervezték, és az első két napot játékosabbra, könnyebben érthetőre vette. Jól jött ez nekünk, felnőtteknek is.

A csapatjátékok jól rávezettek arra, hogy csapatban az erő (egyrészt). Amire egyedül képtelen lennék, az csapatban könnyen megoldható, például egy nagy kő elmozdítása. Szintén játékosan fedezhettük fel a képessé-

geinket és azt, hogy bár különböző adottságokat kaptunk, mindenkire szükség van.

Mindkét csapatnak elő kellett adnia a tékozló fiú történetét úgy, hogy mindenki szerepet kapjon a történetben, vagy ki kellett választani egy éneket a füzetből és egy rögtönzött zenekarrá alakulni rögtönzött hangszerekkel.

Hétvégére felnőttek is érkeztek még, így az utolsó előadás keményebb eledel volt. Röviden: Ahhoz, hogy helyemen legyek a gyülekezetben, ismernem kell önmagam. Ne értékeljem sem túl, sem alul magamat.

Ismernem kell a közösségi tagokat, oda kell figyelnem a másokra, mert az ő gondja az én gondom is, az ő öröme az én örömöm is.

És a legfontosabb, hogy mindezekre csak akkor leszek képes, ha Krisztussal együtt meghaltam, ezért élek többé nem én, hanem hagyom, hogy Ő éljen bennem.

Vezérigénk Jézus parancsa volt a Jn 13,34–35-ből: „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást; ahogyan

én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”

MEGTALÁLOM A HELYEM

Rácz Ervin szatmár-szigetlankai lelkipásztor tartotta a záró istentiszteletet, Kovács Tibor gondnok vezetésével érkező a csodálatos helyszínre.

Hol a helyem? Erről egy példázatban Jézus is beszél (Lk 14,7–11).

Az igehirdetése szerű előadás, előadásszerű igehirdetés három kérdésre próbált választ adni: Hol a helyem a világon? Hol a helyem az emberek között? Hol a helyem Isten országában? Helyem megkeresésében szükségem van aláazatra, másokra való odafigyelésre.

Feladatom az, hogy a gyülekezetet én is olyan helyre tudjam tenni, hogy másokat bevonzak értékteremtő szolgálattal. Fontos üzenetek közül talán kiemelendő: Ne légy elégedetlen a sorsoddal! – Légy hálás! Ne erőszakoskodj, hogy feljebb kerülj! – Légy előzékeny! Bárhol is vagy, ne feledkezz meg azokról, akik nálad lejjebb vannak. – Légy mások szükségére figyelő! Aki magát felmagasztalja, az megaláztatik; aki magát megalázza, az felmagasztaltatik. – Ez tény. És akkor fogom tudni, hol a helyem a gyülekezetben, hogyan sáfárkodok a rám bízott tántumokkal. Így lesz biznyságtétel az életem.

SZEGEDI ELLA

Tündérhonért Szigetlankán

Tündérhon létrejöttéért adakoztak a szigetlankaiak július 24-én. Szólt az ige, a dicsőítés, és a vendég előadók jóvoltából a szebbnél szebb versek által is üzent Isten.

Rácz Ervin lelkipásztor a 2Kir 6,15–17 alapján hirdetett ígét vasárnap délelőtt.

Hogyan reagálunk a minket körülvevő problémákra? Gratulálok! Túlélted a világjárványt, és eddig egyelőre megúsztad a harmadik világháborút! Most jöhet a 40 éve nem látott gazdasági válság – volt olvasható nemrégiben egy közösségi oldalon. Természetes reakció erre a „jaj”. Jobb, mint a képmutatás, hogy minden rendben van, és jobb, mint a cinizmus vagy szarkazmus, amivel szintén sokan reagálnak a bajokat tapasztalva.

A félelem érzés, az ige azonban arra kér, hogy ne a félelem vezessen! A pánik lehet a barátunk, mert elvezet egy realitásba, amit hittel kell megélni. Kivezet a komfortzónából, nem enged, hogy biztonsági játékosok legyünk.

Kétféle ember létezik: az egyik hisz Istenben, a másik azt hiszi, hogy hisz Istenben. A pánik az utóbbiból az előbbibe vezet. Az evangélium nem az, hogy nem lesznek bajok, hanem az, hogy többen vannak velünk, mint ellenünk, mert az Isten van velünk, és ez önmagában többség – mondta a lelkipásztor.

Az igehirdetés előtt és után Papp Krisztina kántornő vezetésével a gyülekezet ifjai, azaz a szIGÉt együttes tagjai szolgáltak énekekkel: „Meghajlok Keresztednél, itt folyt ki a drága vér. / Nincs mi ennél többet ér! / Értem győzted le a sírt, megnyitottad a Szentélyt, / Semmi el nem választ már!”

Az istentisztelet végén a Szeretetközpont Egyesület jóvoltából egy rövid irodalmi előadást tartott Kovács Éva Poór Lili-díjas művésznő és Bándi Johanna színművésznő. Pilinszky Apokrif, Reményik Sándor Akarom és Ady Endre Misztérium című költeményeit mutatták be.

A szigetlankai gyülekezet perselyes adományát ajánlotta fel támogatásként Tündérhon létrejöttéért. A nemrégiben elhunyt Löchli Tünde egyik legnagyobb tervének a befejezéséhez kérték az istentiszteleten megjelentek segítségét. A mikolai Mosolyház társépületét szeretnék befejezni, s a bárkaotthon az ő tiszteletére Tündérhonnak fogják elnevezni.

A Szatmár megyei Mikolában a Noé Partium Egyesület hat éve működtet egy speciális nappali foglalkoztatót fogyatékkal élő felnőttek számára, a tervezett szolgáltatás viszont akkor lenne teljes, ha a gondozottak végre beköltözhetnének a készülő otthonba.

REFSZATMAR.EU

Tanítsassuk-e a gyerekeinket, vagy boldogulnak anélkül is?

Ha gyermek érkezik a családba, az a legtöbb esetben nagy örömet szerez. Szülők, nagyszülők követik nyomon a cseperedését, elhalmozzák minden földi jóval, keresik a hasonlóságokat a családtagokkal, az első szava, az első lépései boldogsággal töltik el a családtagokat. Sok gyermeknek már a születésekor próbálják megtervezni az életét, elképzelik, hogyan viszi tovább valamelyik szülő hivatását, netalán jó nevű ügyvédet, orvost, tanárt szeretnének faragni belőle.

A gyermek jövőjének szempontjából kisgyermek korban a legfontosabb az lenne, hogy a szülők és nagyszülők hagyják játszani a cseperedő kisdedit. Nem kell feltétlenül kétnyelvű óvodába íratni, sem minden fejlesztőjátékot megvásárolni, és órákat ülni mellette, hanem hagyni a fantáziáját meglódulni, hogy hadsereget szervezzen plüssmacikból, vagy lányként babázzon, felfordítsa a gyerekszobát, és a saját elképzelései szerint játsszon. Nem kell minden percét megtervezni, hagyni kell akár unatkozni is, mert a fantáziája akkor indul be, ha azt a saját igényei diktálják.

MEGHATÁROZOTT CÉL

Minden gyerek egy küldetéssel jön erre a világra, egy életfeladattal, amit be kell teljesítenie. Nem ismerjük ezt, ő sem tudja, mi az, de sok esetben még a sajátunkat sem tudjuk. Egy ember úgy találja meg a saját küldetését, ha engedjük, hogy rátaláljon önmagára, ha engedjük, hogy a saját ritmusában fedezze fel a világot. Ebben mi inkább kísérők kell legyünk, nem pedig irányítók.

Kisgyermekkorban a gyermek viselkedésére kell odafigyelni, megtanítani, mi a jó és mi a rossz, megtanítani tiszteletre, és szeretni. Ez kellene legyen a legfontosabb, így sokkal kevesebb elkenyézett, önző és viselkedészavaros gyermek lenne ma az óvodákban és iskolákban.

Természetesen ha nem a nevelésre fordítanak gondot a szülők, hanem a fejlesztésre, és már gyermekkorában meghatározzák a csemete jövőjét, sok olyan fontos dologtól vágják el, mint például az, hogy neki mihez vannak képességei, hogy maga alakíthassa ki a véleményét a világról, és hogy szakmát keressen.

Ha úgy szeretnénk felnevelni a gyermekeinket, hogy megállják a helyüket a világban, és megtalálják a saját küldetésüket, akkor nem irányítani kellene első körben, hanem figyelni. Milyen a kézügyessége, milyen az énekhangja, mennyire jó a memóriája, reál vagy humán beállítottságú, kétkezi munkára alkalmas, vagy inkább elméletire, irodaira?

A KÖVETKEZŐ LÉPÉS

Amikor ezekkel kezdünk tisztában lenni, akkor jöhetne a nagy kérdés: tanítsassuk-e, s ha

igen, meddig? Amikor ezekre már mind tudjuk a választ, s a gyermek eljutott a nyolcadik osztályig, vele közösen meg lehet határozni irányvonalakat.

A mai gyerekekkel nem egyszerű ezeket az irányvonalakat meghúzni, ugyanis a többségük nem szeret tanulni. De van velük még egy probléma: úgy szeretnének karriert építeni, hogy a lehető legkisebb erőfeszítést tegyék, vagyis az iskolában ne kelljen tanulni, később pedig minél kevesebb munkával minél több pénzt keressenek.

Előnyös helyzetben vannak azoknak a gyerekeknek a szülei, akiknek vannak céljaik, van kialakult jövőképük, s ezért még tenni is hajlandók. Nehezebb helyzetben van azonban a legtöbb család, mert a kamasz többnyire csak annyit fogalmaz meg, hogy „legyek 18 éves, és majd elmegyek külföldre dolgozni”.

Ahogy a 19. században vonzotta a kalandorokat az aranyláz Amerikába, úgy vonzza most Nyugat-Európa őket. Ebben az esetben nagyon nehéz rávenni a fiatalra, hogy szakmát tanuljon. A nyugat-európai országok ugyanis tárt karokkal várják a fiataljainkat, akikkel elvégeztethetik azt a munkát, amit az ő fiataljaik nem akarnak elvégezni, de persze elviszik a legjobb szakembereinket is.

Van még egy lényeges kérdés a gyermek taníttatása esetén: az anyagiak. Hány gyermek van a családban? Mit tud megengedni a család, mennyi pénz tud vagy hajlandó a taníttatásra fordítani?

Mire egy gyermek egyetemet végez, a taníttatása árán egy városi lakást lehetett volna vásárolni. Mibe érdemes jobban befektetni: ingatlanba vagy a gyermekbe?

Megéri-e azt a nagy kiadást a tanulás, vagy inkább adjunk neki lakást és engedjük boldogulni?

Vagy ha egy egyetemet kijárt, hány egyetemet fizessünk neki, míg boldogulni tud?

Nagyon nehéz kérdések ezek, és sokszor csak utólag tudjuk meg, hogy jól döntöttünk-e.

Egy biztos: nem szabad túlzottan erőltetni semmit, mert ami a szülő ambíciója volt, abban a gyermek nem fogja tudni megállni a helyét, és lehet, hogy szeretni sem fogja.

MEGFONTOLANDÓ

A mostani szülőgenerációk legtöbb tagja nem azt az iskolát végezte, amit szeretett volna, hanem vagy azt, amire a szülei kényszerítették, vagy azt, ahova a leosztások nyomán került, ugyanis anno nem sok szakma között lehetett válogatni.

Pontosan ezért engedjük meg a gyermekünknek, hogy szakmát keressen, és keressük meg a megfelelő szakmához a legjobb iskolát. Ugyanis a legtöbb szakiskola hiányt szenved mesterekben és oklevelet ad a gyermek kezébe, de szakmai tudást nem. Vagyis pontosan ott tartunk egy ilyen szakiskola elvégzésével, mint ha szakképzetlen lenne a gyerekünk.

Csak azért, hogy elmondhassuk, a gyermekünk egyetemre jár, ne küldjük felsőoktatási intézetbe, ugyanis több egyetemet végzett fiatal van, mint amennyi főiskolai végzettséget igénylő munkahely. Ha a gyermekünk elvégez egy olyan egyetemet, amely szintén nem tanította meg neki a szakmát, vagy ő nem szereti az adott szakterületet, túlképzett munkanélkülit neveltünk, aki nem fog találni munkahelyet, mert ugye ki megy el egyetemi diplomával építkezésre munkásnak, villanyszerelőnek vagy autószerelőnek. Pedig ezek mindegyike ma nagyon keresett és nagyon jól jövedelmező szakma.

Taníttassuk-e a gyerekeinket? Mindenképpen igen, de jól átgondoltan és a gyermek képességei és igényei számára megfelelően. Mindig azt mondom, nagyon fontos, hogy hívó, sikeres és boldog gyermeket neveljünk. Ehhez nem kell feltétlenül egyetemi diploma. Az szükséges hozzá, hogy lássuk a gyermekünk lelkét, képességeit, határait, erősségeit és gyengéit.

A különórák

Gyakorló szülőként döbbenettel „járom végig” a gyermekemmel az egymást követő osztályokat, szembesülve azzal, hogy a tanterv nem az átlagdiák szintjéhez van igazítva. Ahhoz, hogy egy tanuló eljusson az érettségiig, nagy erőfeszítéseket kell tennie.

Közösségi oldalakon meglepődve olvasok rosszindulatú hozzászólásokat, amelyekben a tanároknak hátrítják a gyermekek iskolai kudarcait. A nyolcadikos képességvizsgán és az érettségien az átmenési arány évről évre 60-70%, ami igazság szerint nem is fedti teljesen a valóságot, hiszen nem minden nyolcadik osztályt végzett diák megy képességvizsgázni, és a tizenkét osztályt végzett tanulóknak sem mindegyike jelenik meg az érettségien. Sőt vannak iskolák, amelyek úgy emelik az érettségien átmenők arányát, hogy a gyengébb tizenkettedikeseket megbuktatják valamilyen tantárgyból, hogy ne tudjanak érettségire jelentkezni, mert az nem sikerülne nekik, így rontanák az iskola hírnevét. Ez viszont leginkább a túlsúfolt tananyag hibája, ugyanis a gyerekek legnagyobb része képtelen az egészet átlátni, megérteni és megtanulni. Így egyre több a sikertelen és frusztrált diák és pedagógus.

NÖVEKVŐ GÖRGETEG

Amikor az átlagszülő mindezekkel szembe-sül, el kell döntenie, hogy mihez kezd. Ahogy a gyerekek haladnak előre az osztályokon, a növekvő követelményekkel szembesülve minden évben nő azok száma, akik kezdenek lemaradni, akik nem tudnak lépést tartani az óriási mennyiségű tananyaggal. Mire egy gyermek egy anyagrészt egy tantárgyból felfog, el sem tudja mélyíteni, mert már ott van a következő fejezet.

Minden gyermek ötödik osztálytól kezdve délután 2-3 óráig az iskolában van, s amikor hazamegy, kezdheti a tanulást újra, s írhatja a házi feladatokat másnapra. Amíg egy munkás napi 8 órát dolgozik, egy gyermek napi 8, 10, 12 órát tölt a tananyag mellett.

MI LEGYEN VELE?

Gyermekeink nevelésekor felvetődik az a kérdés is, hogy milyen különórákra járassuk őket. Keressünk hobbit a gyerekeknek, hogy ne csak a tankönyv mellett görnyedjen, utána pedig a telefont „simogassa”, vagy inkább különórákra küldjük olyan tantárgyakból, amelyekben korrepetációra szorul?

Nagyon nehéz erre válaszolni, ugyanis először azt kell megvizsgálni, hogy vajon van-e anyagi lehetősége a családnak, hogy zenélni taníttassa, vagy úszásoktatásra vigye, vagy valamilyen más hobbitra költson a gyer-

meke számára. Illetve ki tudja-e fizetni a matematika vagy román különórákat.

Ha a gyerekeknek vannak komoly céljai, de valamelyik tantárgyból nem elég az iskolai óra, mindenképpen érdemes energiát fektetni különórákba, és megéri az anyagi áldozatot is. Ez viszont csak akkor lesz eredményes, ha a gyerek beleteszi a maga részét, és tanul.

Nem mindig a tanár okolható azért, hogy a gyerek nem tudja tartani a lépést a tananyaggal. Vidéki iskolákban nagyon sok a rossz viselkedésű diák, aki zavarja az órákat és rontja az oktatás minőségét. Ezt csupán különórákkal lehet ellensúlyozni, ami külön erőfeszítést igényel mind a gyermektől, mind a szülőktől.

Nagyon fontos megteremteni a motivációt is, ugyanis ahhoz, hogy a gyermek szívvel-lélekkel tanuljon, nagyon céltudatosnak kell lennie.

KINYÍLÓ VIRÁG

Az élet nem csak a tanulásból áll. Minden gyermek tehetséges valamilyen, de az iskolában nincs lehetősége, hogy kibontakozzon.

Ahogy nő a gyermekünk, egyszer csak felfedezzük, hogy átlagon felüli a zenei hallása, jó énekhangja van, esetleg tornaórán kiemelkedő teljesítményt nyújt például futásban vagy labdajátékokban. Lehet, hogy már kiskorától rögtön táncra perdül, amint zenét hall, vagy egy nyaraláson egy nap alatt megtanult úszni. Egyszer csak, amikor veszünk neki egy festőkészletet, olyan ügyesen rajzol, hogy ezt kár lenne annyiban hagyni. Mit tegyünk, ha tehetségesnek találjuk a gyermekünket valamilyen?

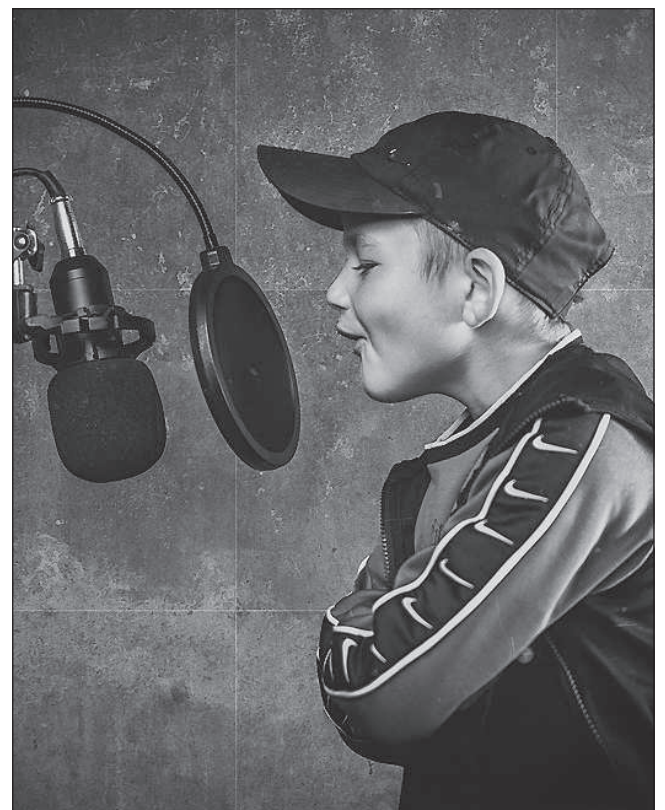
Sok szülő nem gondol arra, hogy csemetéjének a tehetségét fejlessze – vagy anyagi okokból, vagy pedig azért, mert ha az iskolában jó teljesítményt akar nyújtani a gyerek, akkor erre ideje sem lenne. Így kizárólag a tanulást erőltetik.

Vajon melyik a jó út? Különórák matematikából? Hangszeroktatás, sport vagy táncórák, esetleg úszóleckék? Feláldozzuk és utaztatásokra cseréljük a családi hétvégék pihenését a tehetsége miatt? Nagyon jó kérdések ezek. Minden család a maga választását adja rájuk, a saját tudása és anyagi lehetőségei szerint.

MEGTALÁLT IRÁNY

Induljunk ki abból, hogyan építjük fel a saját életünket. Szerintem minden embernek

kell hogy legyen egy hobija, s ez a kedvtelés éppen olyan foglalkozás szokott lenni, amit az ember szeret, s amiben jó a szakmája mellett. Ha egy gyermek valamilyen tehetséges, ez nem azt jelenti, hogy világbajnok lesz majd belőle, de ha erre a tehetségre ráépítünk és fejlesztjük, előfordulhat, hogy az iskolában is sikeresebb lesz, hiszen értelmesen tud kapcsolódni egy-egy délután vagy hétvégén. De még az is előfordulhat, hogy felnőttkorában lesz egy hobija. Ezt a hobit akár a gyermekeinek is átadhatja később.

Előfordulhat, hogy ezt a kedvtelést olyan szintre tudja majd fejleszteni, hogy később pénzt is kereshet vele: akár a zenei tudást, akár a sportot, akár rajzolást pénzre is lehet váltani, ha kiderül, hogy nemcsak élvezi, hanem például kiemelkedően tehetséges is benne.

Egy dolog fontos: a hobbi nyújtson kapcsolódást, örömet, szívesen végezze, és pozitív élmények kapcsolódjanak hozzá. Ha nyüggé válik, abba kell hagyni.

A hobbi, a gyerek fejlesztésének iránya ne a szülő ambíciója legyen, hanem a gyermeké. A gyerek külön foglalkozása ne a szülő vágyait teljesítse be, hanem neki magának szerezzen örömet. A szülő keresse meg a saját hobiját, amivel ki tud kapcsolódni.

Ne azért vigyük külön foglalkozásra a gyereket, mert ez trendi, más szülő is ezt csinálja, s el lehet henevni vele a többieknek.

A szülő számára a legnagyobb öröm a kiegyensúlyozott gyermek, nem a túlhajsolt csemete vagy az életunt ifjú.

A nagy összefüggés esete

A hit és a tudomány egységének kapcsán az egyik legnehezebb feladat a téma megközelítésekor, hogy minden ilyen eszmefuttatás nagy fokú objektivitást követel meg. A tudomány oldaláról ezzel nincs semmi gond, hiszen tudjuk, hogy egy meg egy az kettő.

Ha hosszabb időre a tűzbe tesszük a csupasz kezünket, akkor minden esetben megégünk.

A hit esetében viszont nincs meg ez a következetesség. Isten sikerre viheti az övéi életét, de nem minden keresztyén élet irigylésre méltó. Csakhogy emiatt még nem lenne szabad megkérdőjelezni Isten létezését.

Abban az esetben lehet méltányosan vizsgálódni a hit és tudomány összefüggéseiről, ha egyik valóságát sem kérdőjelezzük meg.

A PÁRHUZAMOK BÉKÉJE

Az egymással párhuzamos vonalaknak megvan az a tulajdonságuk, hogy nem metszik egymást, nem érintkeznek, tehát nem zavarja egyik a másikat. A hitet és a tudományt különválasztók ugyanígy próbálnak meg békét teremteni. Abból indulnak ki, hogy mindkettőnek megvan a saját területe, és nem lenne szabad együtt vizsgálni őket.

A tudomány vizsgálódási területéhez tartoznak a számokkal, egyenletekkel, folyamatbrákkal és különböző kísérletekkel kimutatható tényyszerűségek.

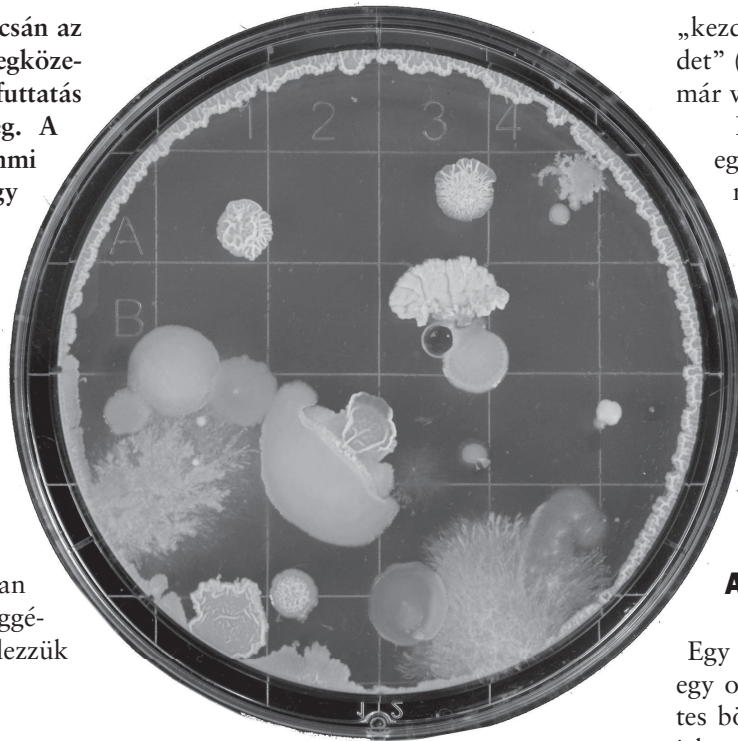
A vallásra tartozik az erkölcsi és etikai szabályok megteremtése és betartatása. Az ilyen megközelítés szerint, ha a tudomány nem akar erkölcsösködni, és a hit nem akar tudományoskodni, nem lesznek súrlódási pontok.

Ezzel kapcsolatosan az a kérdés merült fel bennem, hogy kell-e nekünk olyan békeség, amelyet struccpolitikával érhetünk el. A tudományok is Isten teremtett világának a részei. „Az ÚR ad bölcsességet, szájából ismeret és értelem származik” (Péld 2,6).

A hitet és a tudományt különválasztó szemlélet tulajdonképpen megcsonkítja mindkét területet. A vallást leminősíti egyfajta rendszabályozó intézménnyé, a tudományt pedig nem engedi vizsgálódni a számára érthetetlen területen.

A legjobb példa erre mi magunk vagyunk, hisz az ember vizsgálható biológiai, antropológiai, szociológiai vagy pszichológiai szempontok szerint, de egyik sem tud kielégítő választ adni arra, hogy honnan van az életető hit, a lelki erő, a szeretet stb.

Isten „bölcsességet ad a bölcséknek és tudományt az értelmesekeknek” (Dán 2,21). Az Úrtól van az értelmünk, és arra kaptuk, hogy

használjuk. Létezik egy úgynevezett affin geometria, amely szerint a párhuzamos vonalak a végtelenben találkoznak. Én nem tudom, hogy ennek mennyi valószínűség-alapja van, de azt hiszem és vallom, hogy a végtelen Istenben találkozik minden megmagyarázható és megmagyarázhatatlan.

AZ ÖSSZEJÚRÁS

Ezen elképzelés szerint a hit és a tudomány összetartoznak, és egymástól elválaszthatatlanok. Első hallásra rokonszenvesnek tűnik ez a fajta elgondolás, de minél többet ismerünk meg ebből a módszerből, annál nehezebb elfogadni. Az mindenképp üdvözlendő, hogy ez a megközelítés a hitet és a tudományt egyformán komolyan veszi és fontosnak tekint, azonban az objektív és szubjektív tényezőkkel nem számol.

A tudomány az adatokon alapuló szempontok szerint jár el, ebből kifolyólag korlátozott a tevékenysége. A hit viszont összeköt azzal az Istennel, akit nem korlátoz az idő, tér és anyag hármassága, következésképpen tudományos megközelítéssel nem ismerhető meg. Gondoljunk csak Jézus imádságára: „Magasztallak, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és az értelmesekek elől, de kijelentetted a kisgyermeknek” (Mt 11,25).

„Mielőtt hegyek lettek, mielőtt a föld és a világ formáltatott, öröktől fogva mindörökké vagy te, Istenem” (Zsolt 90,2). Az ember agyi kapacitása nem elég ahhoz, hogy az örökkévaló Istent megismerjük. Mi azt sem tudjuk felfogni, hogy miként létezhet valami, aminek nincs kezdete. A Biblia sem magyarázza ezt meg, csupán jelzi az első mondattal:

„kezdetben teremtette Isten az eget és a földet” (1Móz 1,1). Tehát az idő kezdetén Isten már volt.

Dr. Kent Hovind amerikai evangélista egy nagyon megosztó személy még a keresztyének körében is. Nem is a nézetei okán említem itt meg, hanem egy vitaműsorban adott válasza miatt, amely így hangzott: „Ha be tudnám illeszteni a végtelen Istent az én 1,3 kilogrammos agyamba, akkor nem lenne méltó az imádatra.”

Ezzel a megállapítással nehéz lenne vitatkozni, és pontosan ezért nem lehet a tudományt és a hitet összejúrni egy egésszé.

A BŐVÍTMÉNY

Egy alkalommal szerettem volna megnyitni egy online videofelvételt valamelyik internetes böngészőben, de helyette egy hibüzenet jelent meg a képernyőn. A videó lejátszásához a böngészőprogramnak szüksége volt egy bővítvényre. A kiegészítő program telepítése után gond nélkül megnézhettem a felvételt. Néha szükség van a kiegészítésre.

A tudománynak és a hitnek olykor ki kell egészítenie egymást, hogy az élet kihívásaival szembe tudjunk nézni. Bevallom, hogy ez a megközelítés áll hozzám a legközelebb.

Salamon királynak volt hite, amikor elkezdte az uralkodást, de tudta, hogy a nép kormányzásához hatalmas tudásra lesz szüksége, ezért kért bölcsességet az Úrtól. „Isten akkora bölcsességet, olyan nagy értelmet és annyi kimeríthetetlen gondolatot adott Salamon szívébe, mint a homok a tenger partján” (1Kir 4,29).

A szent sátor elkészítésekor „Mózes hívatta Becalélt, Oholiábot és mindazokat a bölcs férfiakat, akiknek elméjébe tudást adott az Úr” (2Móz 36,1). A nagy feladatok elvégzése előtt Isten megadja némelyeknek a szükséges tudást a hit mellé.

A táltumok példázata is arra tanít, hogy gyarapítsuk mindazt, amit az Úrtól kaptunk, mert a mi Atyánk nem oktondi gyermekeket akar magának, hanem olyanokat, akik a hitük mellé tudást is társítanak. Isten tehát tanít minket, nekünk pedig szorgalmasan tanulnunk kell. Nemhiába szerepel a tanítási ige több mint ötszázszor a Bibliában. Jézus is úgy tanított, „mint akinek hatalma van” (Mt 7,29).

A hit és a tudomány egyaránt Isten ajándékai, amelyeket azért kaptunk, hogy helyesen éljünk velük. „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megkapja” (Jak 1,5).

VÁLASZTÁSI ÜTEMTERV a 2022. évi tisztújításokra

EGYHÁZMEGYEI TISZTÚJÍTÁSOK

- júl. 4–18. – jelölécédulák kikézésítése, presbiteri gyűlések megtartása
- júl. 21–23. – jelölő közgyűlés
- júl. 24. – aug. 7. – óvások
- aug. 8. – aug. 17. – elbírálás
- aug. 22–27. – választóközgyűlés
- aug. 28. – szept. 11. – fellebbezések
- szept. 12–21. – elbírálás, kiértékelés
- szept. 22. – okt. 9. – alakuló közgyűlés (eskütétel)

EGYHÁZKERÜLETI TISZTÚJÍTÁSOK

- júl. 21–23. – jelölécédulák kikézésítése
- július 24. – aug. 21. – presbiteri gyűlések megtartása
- aug. 22–27. – jelölő közgyűlés
- aug. 28–szept. 3. – EVB általi összesítés
- szept. 3–25. – jelölések közzététele
- szept. 26 – okt. 10. – óvások
- okt. 11–20. – óvások elbírálása
- okt. 21. – választóközgyűlés
- okt. 22. – nov. 5. – fellebbezések
- nov. 6. – nov. 15. – elbírálás
- dec. 9. – alakuló közgyűlés (eskütétel)

A Biblia mentette meg

1917-ben a német katona, Kurt Geiler életét a Bibliája mentette meg. Élete végéig nagy becsben őrizte a Szentírást.

A fiatal Kurt Geiler Franciaország északi részén teljesített szolgálatot az első világháborúban: épp egy lövészárkban pihent a Bibliáján, amikor támadás érte őt és társait. A detonáció következtében több társa életét veszítette, de ő sértetlenül megúszta a történeteket.

Csak később jött rá arra, hogy mi mentette meg az életét: miközben a törmelék között segített bajba jutott társainak, megtalálta a Bibliáját, amelybe egy lövedék befúródott, de csodával határos módon nem szakította át.

Geiler unokája szerint csak méltóképpen lehet bánni egy ilyen családi emlékekkel. „Nem tudom elfelejteni azt a pillanatot, amikor nagyapám a könyvszekrényhez vezetett, kinyitotta és kivette belőle a Szentírást, amelyet vastag papírba csomagoltak, hogy szét ne essen” – emlékezett vissza. Ezt mondta: „Nézd, ez mentette meg nagyapa életét.”

Örök életre menthet meg a Bibliánk, ha azt olvasva a Lélek Krisztusba vetett hitre vezet. A Gonosz mindennap minket megsebezni akaró szilánkjai sem árthatnak nekünk.

777BLOG.HU

Kinek tapsol a közönség?

Leginkább az angolszász keresztény könnyűzenei előadókról hallható, hogy egyikük-másikuk mennyire nagy népszerűségnek örvend. Létrejöttek már külön könnyűzenei díjak is erre a zenei stílusra, hogy így is elismerhessék eredményeiket.

Az ő esetükben is láthatjuk, hogy stadionok telnek meg az ilyen stílusú zene rajongóival, és a legtöbb esetben sztárként kezelik őket. Még a világi média is helyénvalónak találja, hogy a befutott előadók keresztény ihletettséggű dalairól hírt adjon. Vajon kialakul-e olyan helyzet, amelyben a keresztény könnyűzene és a benne megfogalmazott evangéliumi örömhír valaha sikeres lesz a világi színtereken?

A kérdésre adott válasz: nem. Illetve mégis lehet azt mondani, hogy igen. Amennyire a világi befogadja a keresztény könnyűzenében

közvetített Isten szeretetét, annyira lehet sikeres ez a tevékenység.

A nemrég lezajlott Ez az a nap! keresztény könnyűzenei koncertsorozatra mind az előadók, mind a közönség egy név miatt gyűlt össze, s közösen ünnepeltek a világi mércével is topkategóriás zenei stílusban.

Az esemény valójában nem a világi „pontozás” szerint vált sikeressé, nem a létszám miatt és a helyszín méretei okán, hanem egyedül Jézus Krisztus személye miatt. A világ sajnos még mindig nem Jézus Krisztust ünnepelte, akiről ezek a dalok és az előadók tanúságot tettek, hanem pusztán csak elámul a világi szempontból is jelentős méreteken.

Ez a világi csodálkozás akár kísértésként is jelentkezik a keresztények számára, hogy a világi elismertség után kezdjenek loholni.

VASARNAP.HU

Fricska – Hol a fejed?

Volt egyszer egy fiú, akit Billnek hívtak. Szerette a profi bűvárokat. Szeretett volna hozzájuk hasonlítani. Időről időre az edzője, Mr. Brown próbált segíteni neki. Azt szeretett volna, hogy Billy megértse, hogy a legfontosabb dolog az egészben az, hogy helyesen tartsa a fejét. Billy a medencében gyakorolt, majd elvégezte a merülést, és mosolyogva kérdezte: „Jól tartottam a lábam?” „Billy! Engem nem érdekel a lábad, kiabálta hangosan vissza az edző, a fejedet tartsd egyenesen, a többi majd jön magától.”

A következő alkalommal Billy ismét merült, és megint elrontott mindent. „Mr. Brown! Össze volt téve a kezem?” Az edző csodálódottan felsóhajtott: „Billy! Már százszor mondtam neked, hogy ha a fejedet jól tartod, akkor minden jó. Ha rossz a fejartásod, akkor a többi is rossz lesz.”

Nem ez történik az életben is? Ha a fejed rossz, akkor a házasságod is szenvedés lesz. Ha rossz a fejed, akkor nem tudod a dolgokat sorba rakni, minden felborul. Még az egészségedre is rossz hatással van.